LUPTACERBĂ

GREG BEAR

Între 1985 şi 1990, Greg Bear a publicat şase romane, a căror importanţă pentru science-fiction nu poate fi, în nici un caz, subestimată. În româneşte a apărut unul singur, *Eternitate,* iar un altul, *Muzica Sângelui,* se bazează pe o multipremiată povestire omonimă, publicată şi în revista „Anticipaţia".

„Pe timpul dinastiei Han, prin edict împărătesc au fost numiţi cronicarii ce urmau să scrie istoria Chinei Imperiale. Ei singuri erau judecătorii faptelor care aveau să fie consemnate. Deşi mai mulţi împăraţi au încercat, nici unul n-a reuşit să ajungă la sipetul ferecat în fier, unde fiecare document era încuiat după redactare. Cronicarii au preferat moartea, decât să trădeze încrederea ce li se acordase.

„La sfârşitul fiecărei domnii, sipetul era deschis, iar documentele se publicau, poate spre avantajul următorului împărat. Exceptând aceste documente, în mare măsură China Imperială n-are istorie.

Firul supravieţuieşte printr-o întâmplare."

* * *

Umanii o numeau Medusa. Panglicile lungi şi răsucite de gaz se întindeau peste cincizeci de parseci, strălucind albastru, galben şi porfiriu. Miezul ei era verde morbid, împestriţat cu negru decolorat. Şase protostele se roteau în miez şi tot atâtea conglomerate neclare adânceau concavităţi în câmpul magnetic al nebuloasei. Medusa era un uter uriaş de stele... şi un teritoriu disputat.

Atunci când Prufrax o privea, pe display-uri sau prin hublourile navei, părea ostilă, aidoma unei mame grijulii, arătând un chip ameninţător pentru a-şi apăra odraslele. Prufrax nu avusese niciodată o mamă, dar le văzuse în câteva fiburi.

La cinci ani, era îndeajuns de înaintată în vârstă ca să înţeleagă misiunea lui *Mellangee* şi rolul ei pe navă. Parcursese până atunci patru ani de

îndoctrinare, după timpul navei. Până la prima ei bătălie, avea să fie instruită atât în Ştiinţă, cât şi în Grai. Urma să fie antrenată în Simule; în somn avea să viseze pătrunderea în uriaşele nave-sămânţă Senexi, alb-roşii, şi căutarea minţii-clocă.

— Fuz, Fuz, murmura ea din buze, astfel încât grăitorul să nu creadă că gândurile îi rătăceau aiurea.

Grăitorul o aţintea din poziţia lui în centrul clasei sferice. Colegii ei priveau direct în centru, concentrându-se undeva, în preajma catedrei, ca o plasă de păianjen a grăitorului, aşteptând buclucul, unii foindu-se...

— Câte derivaţii individuale există în mintea-clocă Senexi? întrebă el. Privi în jurul clasei. Fixă chip după chip. Se opri din nou asupra ei: Pru?

— Cinci, răspunse ea.

O dureau braţele. Cu o veghe înainte, fusese pompată plină de jalete. Era deja înaltă de trei metri, în starelf, cu membrele lungi şi subţiri nu tocmai corespunzător învelite de carne şi cu degetele încă brăzdate de cicatrici de la operaţia pentru adaptare la mănuşi.

— Ce găseşti în mintea-clocă? urmă grăitorul, cu chipul impasibil întins peste o ţeastă turtită de lăţimea umerilor săi.

Unele feme îi considerau atractivi pe grăitori. Nu multe... iar Pru nu făcea parte dintre ele.

— Bucla, spuse ea.

— Ce este în bucla minţii-clocă?

— Fiburi.

— Mai precis? Şi, de fapt, nu sunt toate fiburi, ştii doar...

— Info. Date Senexi.

— Ce-o să faci?

— Fuz, surâse ea.

— De ce, Pru?

— Bucla are echipă cu memorie-degeneraţii. Fuz bucla, scurg viaţa celor cinci derivaţii ind ale echipei.

— Fuz cloca, Pru?

— Nu, răspunse ea solemnă. Aceasta era o instrucţiune nouă, intrată în vigoare de la înfiinţarea clasei ei: Păstrez cloca pentru superii supremi.

Grăitorul nu spunea ce avea să se întâmple cu clocile Senexi. Aceasta nu era grija ei.

— Bine, încuviinţă grăitorul. Grăieşti bine, pentru cineva care întotdeauna călătoreşte-pe-jumătate.

Caleaminţii, se gândii Prufrax. Grăitorul era enigmatic în cuvinte, nu însă şi pentru Pru: ceea ce tindea să facă în timpul Graiului era caleaminţii,

căutarea viitorului. Avea deja cinci, în curând avea să împlinească şase. Bătrână... Unii îi vedeau pe Senexi de când aveau patru ani.

— Fuz, Fuz, făcu ea din buze.

* * *

Aryz patină cu pelicula subţire de amoniac lichid de pe coconul său cel mai extins, analizând noua misiune. Cunoştea Medusa după alt nume, unul exprimând timpul şi eforturile investite în ea de Senexi. Nebuloasa de protostele avea puţine taine pentru el. El şi cei patru tovarăşi-derivaţie, care împreună cu importanta minte-clocă alcătuiau una dintre cele şase echipe de la bordul navei-sămânţă, patrulaseră în jurul nebuloasei vreme de nouăzeci şi trei de orbite, fiecare orbită – incluzând perioadele atemporale din exteriorul geometriei staţionare – durând aproximativ o sută treizeci de ani omeneşti. Intraseră şi ieşiseră dintre tentaculele de gaz, cartografiind masele colapsate şi explorând discurile de acreţiune zdrenţuite ale stelelor ce intrau în secvenţa principală. Cu fiecare măsurătoare şi completare, minţile-clocă îmbunătăţeau perspectiva lor asupra nebuloasei, aşa cum avea să arate peste o sută de generaţii, atunci când planul Senexi urma, în sfârşit, să fie copt.

Senexii erau aproape tot atât de bătrâni cât şi galaxia. Ajunseseră la zborul spaţial pe vremea globului stelar, când galaxia fusese o sferă. Nu fuseseră o rasă rapidă, sau excepţională. Fiecare realizare importantă durase mii de generaţii şi nu doar datorită handicapului lor material. Pe vremea aceea, elementele mai grele decât heliul erau rare, găsindu-se numai în jurul stelelor care absorbiseră cu lăcomie cantităţi uriaşe de hidrogen primordial, străluciseră arzător şi albastru şi explodaseră timpuriu, ticsind braţele galactice de abia formate cu carbon şi azot, litiu şi oxigen. Elementele mai grele decât fierul fuseseră aproape inexistente. Biologiile planetelor unor gigante gazoase reci se dezvoltaseră cu o paletă mult mai mică de combinaţii chimice, producând progeniturile stelelor primare din Populaţia a II-a.

Cu toată perspectiva limitată a unei derivaţii ind, Aryz era conştient că, în general, umanii aflaţi împotriva navei-sămânţă erau mult mai adaptabili, mai periculoşi. Însă nu aveau experienţă. Senexii, cu miliardele lor de ani, le fuseseră adesea egali. Iar perspectiva lui Aryz sporea cu fiecare zi a noii sale misiuni.

În generaţiile timpurii ale luptei, staza mentală şi inflexibilitatea culturală a Senexilor îi determinaseră să evite contactul cu speciile Popula-

ţiei I. Ei nu începuseră niciodată un program de exterminare al lumilor mai tinere, pe care viaţa abia se forma; ar fi fost o sarcină monumentală şi, probabil, inutilă. De aceea, atunci când culturile călătoare în spaţiu se dezvoltaseră, Senexii se retrăseseră, revenind în redutele stelelor bătrâne chiar înainte de a se înfrunta cu tipurile noi. Se retrăseseră vreme de trei generaţii, aproape treizeci de mii de ani omeneşti, crescându-şi clocile în cuibare reci în jurul piticelor roşii, conservându-se, păstrându-se pentru conflictele inevitabile.

Aşa cum prevăzuseră Senexii, rasele mai tinere din Populaţia I avuseseră nevoie până şi de carierele străvechi ale primelor stele din galaxie. Pătrunseseră cu sălbăticie, vorace, cu toată forţa şi mutabilitatea organismelor evoluate dintr-o „supă" mai bogată în elemente. În anumite privinţe, biologia evoluase în drepturile ei şi-i îndepărtase pe Senexi.

Aryz ridică globul superior al trupului său, cu cei cinci ochi din siliciu aşezaţi în cruce pe suprafaţa anterioară. Îşi amintea de timpurile acelea şi de timpuri mai îndepărtate, deşi echipa lui nu existase pe atunci. Mintea-clocă deţinea memorii selectate din cantitatea totală de aproape douăsprezece miliarde de ani de experienţă: o sumă impresionantă de cunoştinţe, chiar şi pentru un Senexi. Se împinse înainte cu coconii posteriori.

Prin intermediul minţii-clocă. Aryz putea împărtăşi memoriile a o sută de mii de generaţii trecute, totuşi mintea-clocă însăşi era mai tânără decât derivaţiile individuale. O anumită perioadă din tinereţea lor, în decursul formei larvare adăpostită în fluid, derivaţiile inel purtau propriile săculeţe de date, fiecare reprezentând un fragment din totalul necesar unei memorii complete. Derivaţiile ind înotau prin oceane de amoniac şi pluteau prin zone dense de gaze calde, picături protoplasmice de trei-patru metri diametru, dezvoltându-şi personalităţile sub apăsarea trecutului... şi nici măcar a unui trecut complet. Nu era de mirare că erau inflexibile, se gândi Aryz. Cele mai multe derivaţii ind erau îndeajuns de conştiente ca să-şi dea seama de lucrul acesta – mai ales când li se permitea să compare istoriile cu speciile Populaţiei I, aşa cum făcea el – dar nu se putea face nimic. Se mulţumeau cu felul în care existau. O schimbare ar fi fost indescriptibil de repulsivă. Era preferabilă dispariţia... sau aproape preferabilă.

Acum însă erau apăsate puternic. Mintea-clocă începuse o serie de experimente. Echipa lui Aryz fusese selectată din contingentul navei-sămânţă ca să supravegheze experimentele, iar Aryz fusese ales cercetător-şef. Cu două orbite în urmă, capturaseră şase embrioane umane într-o maşină incubatoare, precum şi un centru de stocare a memoriilor, râvnit de

mult timp. De trei, patru generaţii majoritatea conflictelor Senexilor fuseseră cu oameni. Aşa cum Senexii dominau speciile Populaţiei II, oamenii se impuneau printre cei asemenea lor.

Se desfăşuraseră deja experimente cu embrioanele umane. Unora li se permisese o dezvoltare normală: altele fuseseră modificate, din motive pe care Aryz nu le cunoştea. Modificările nu fuseseră tocmai încununate de succes.

Aryz bănuia că experimentele cele mai recente urmau să aibă o altă orientare, iar acţiunile navei-sămânţă erau acum focalizate asupra lui: credea că avea să primească autoritate absolută asupra formelor omeneşti. Cele mai multe derivaţii ind s-ar fi destrămat sub povara sarcinii, dar nu şi Aryz. El considera formele umane destul de interesante, în felul lor oribil. La urma urmei, ele puteau reprezenta cheia supravieţuirii Senexilor.

* * *

Jaletele îi solidificau starelfa. Zăcu în dureri vreme de o veghe, neîndrăznind să închidă ochii: mintea i se modifica şi se temea că somnul avea să însemne sfârşitul. Coşmare nu erau uşor de deosebit de viaţă, ba chiar, unele erau mai limpezi.

Tot mai des, în somn, se pomenea într-o capcană Senexi, zbătându-se zadarnic, târâtă tot mai afund, duşmănia ei inutilă împotriva unei asemenea forţe...

Când ieşi din rigiditate, Prufrax căpătă liber de la grăitorul secund. Se îndreptă spre aleile verzi din *Mellangee,* mergând rigidă în gravitaţia scăzută. Mâinile o furnicau. Mintea îi părea aproape golită după tumultul ultimelor treziri. Nu se simţise niciodată atât de calmă şi de limpede. Acum îi ura pe Senexi de două ori mai mult: o dată pentru răutatea lor înnăscută, a doua oară pentru că-i siliseră pe superii ei s-o chinuie pentru a putea lupta împotriva lor. Logica nu mai conta. Ea era calmă, sigură pe sine. Se maturiza cu fiecare veghe. Muguri de luptă, zicea grăitorul, ura dezvoltându-se ca o înflorire, sintetizând lumina învăţăturilor sale în luptă pură.

Aleile verzi se ridicau deocamdată dincolo de labirintul scuturilor şi blindajului navei. Suprafeţe geodezice simple, din plastic transparent şi oţel, formau o reţea deasupra grădinilor, lăsând să treacă radiaţia necesară vegetaţiei care creştea de-a lungul aleilor. Aici nu puteai umbla în nici un fel de maşini. Era necesar să mergi. Plimbatul constituia un lux şi un privilegiu.

Prufrax privi în jos, spre verdele ce tivea potecile, fără să înţeleagă

prea multe. Era *frumos*. Da, puteai spune aşa, puteai gândi aşa, însă ce însemna lucrul acesta? Plăcut? Nu era prea sigură de înţelesul lui „plăcut”, cu excepţia gândului la Fuz. Mirosi o floare care, după cum explicau anunţurile, îmbobocea numai sub lumina stelelor tinere, încă nefuzionate. Acum se găseau lângă o asemenea stea şi aleile erau acoperite de negrul strălucitor şi verdele electric al inflorescenţelor. Pentru alte plante, neadaptate unor asemenea condiţii de întuneric, fuseseră instalate lămpi. Un tehn permitea sorilor să apară în anumite panouri din plastic atunci când erau privite din anumite unghiuri. Deştepţi, tehnii...

Ea prefera aspectul unui tehn celui al unui grăitor, însă asta era o reacţie normală. Tehnii necesitau creierflex, grăitorii – capacitate de încărcare. Tehnii erau puternici şi lucrau cu maşini puternice, ca în fiburile de aventuri, unde tehnii erau deseori protagii. Ar fi dorit ca pe aleile verzi să fie un tehn cu ea. Jaletele aveau efectul de a-i spori receptivitatea – privind în oglinzi, zărea un anume licăr în ochi – totuşi nu exista nici o şansă pentru o legătură de înmulţire. În slarelfa aceea, era destul de nereproductivă. Alte tipuri de întâlniri nu erau neobişnuite.

Ridică privirea şi zări, cam la o sută de metri depărtare, o siluetă aşezată pe o zonă permisă de lângă potecă. Se îndreptă într-acolo, firesc, pe atât de graţioasă pe cât îi permitea rigiditatea. Îşi dădu seama că nu era un tehn, dar nu rămase dezamăgită. Prea calmă...

— Supra, rosti el la apropierea lui Prufrax.

— Sub, răspunse ea.

Însă nu cu mult... avea probabil şase-şapte ani de navă vechime şi nu era uşor de clasificat.

— Frumoasă starelf, comentă el.

Avea părul negru. Era mai scund decât ea, dar ceva din ţinuta lui îi amintea de mănuşari. Îi acceptă complimentul printr-o încuviinţare din cap şi arătă locul de alături. El îi făcu semn să ia loc şi Prufrax se aşeză cu un huf, masându-şi genunchii.

— Jalete? întrebă el.

— Extindere proastă.

— Eşti o mănuşară.

Îi privea cicatricile palide de pe mâini.

— Nu pot spune ce eşti tu.

— Noncombat. Reglor de mandate.

Ea ştia foarte puţine despre mandate, doar că legea decreta ca fiecare navă să aibă unul şi puţini din echipaj aveau dreptul să-l vadă.

— Noncombat, dat? reflectă ea.

Nu-l dispreţuia pentru asta; niciodată nu simţeai negative puternice pentru un membru al echipajului. De fapt, Prufrax nu simţea nimic. Prea calmă...

— Veghea asta am lucrat pe al nostru, vorbi el. Cred că prea mult. Mi s-a spus să mă plimb.

Excesul de zel în muncă era considerai o trăsătură erotică la bordul lui *Mellangee.* Totuşi, nu se simţea receptivă faţă de el.

— Mănuşarii se plimbă după o creştere grea. rosti Prufrax.

El încuviinţă.

— Mă numesc Clevo.

— Prufrax.

— Luptă pe curând?

— Sper. Aşteptăm mereu...

— Ştiu. De şase veghi mi s-a permis accesul la mandat. Totul nou pentru mine. Foarte fericit.

— Poţi vorbi despre asta?

Informaţiile în legătură cu nava, accesibile doar în anumite rate, constituiau o barieră excelentă.

— Nu ştiu, se încruntă el. Mi s-a spus să fiu precaut.

— Bun, ascult...

Putea proveni din fondul de mănuşari, îşi spuse Prufrax, dar probabil nu din tehni. Nu era foarte musculos, însă nici înalt, sau subţirel ca un mănuşar.

— Dacă-mi vorbeşti despre mănuşi.

Prufrax surâse, ridică braţele şi mişcă degetele scurte, butucănoase.

— Sigur.

* * *

Mintea-clocă plutea lipsită de greutate în rezervorul ei fixat prin tampoane din carbon. Metalul se bucura de mare trecere pe navele Senexi, mai mult ca tradiţie decât din cauza unei crize de materiale. Din câte ştia Aryz, Senexii utilizau metalele rareori din acelaşi motiv – şi se străduiau să-şi amintească picăturile de informaţie asupra trecutului uman pe care le extrăsese din centrul de stocare al memoriilor – din acelaşi motiv „pentru care romanii de pe Pământul antic priveau agricultura ca fiind singura îndeletnicire cu adevărat nobilă...”

Agricultura însemna creşterea *plantelor* pentru hrană şi materii prime. *Plantele* erau analoge etiliberilor consumaţi de Senexi în tinereţea larvară,

însă etiliberii nu erau verzi şi staţionari.

Exista mereu un fel de fascinaţie în lărgirea minţii sale pentru a cuprinde concepte umane. Avusese extrem de puţin timp la dispoziţie pentru a cerceta mai amănunţit – iar asta era, desigur, foarte bine, deoarece trebuia să răspundă la anumite întrebări, nu să se împotmolească în imensitatea mizeriei omeneşti.

Pluti înaintea minţii-clocă, în vreme ce toate gândurile i se scurgeau prin ţesuturi. El nu avea un sistem nervos central, n-avea organe într-adevăr diferenţiate, exceptându-le pe cele care-l conectau cu lumea exterioară – membre, ochi, permea. Mintea-clocă constituia însă numai sistem nervos central, o pungă subţire, amortizată împotriva şocurilor, cu lăţimea de vreo zece metri şi umplută cu fluide vâscoase.

— Ai analizat mecanismul de memorii umane? întrebă mintea-clocă.

— Da.

— Există posibilitatea comunicării între noi şi formele umane?

— Am creat deja interfeţe pentru maşinile lor. Da, se pare că vom putea comunica.

— Ţi-ai dat seama că în decursul lungului nostru război cu umanii, până acum n-am întreprins nici o tentativă de comunicare?

Întrebarea era complicată. Necesita câteva atribute pe care Aryz, ca derivaţie ind, n-ar fi trebuit să le aibă. De pildă, curiozitatea... Derivaţiile ind nu puneau întrebări. „Iniţiativele" lor erau dirijate de mintea-clocă.

Spre marea lui uimire, descoperi că întrebarea respectivă nu constituia o noutate.

— Până acum n-am mai capturat un centru de stocare al memoriilor umane, spuse el, utilizând un răspuns incomplet. N-am fi putut comunica, în absenţa unei asemenea surse vaste de informaţii.

— Totuşi, după cum afirmi, puteam utiliza de multă vreme maşinăriile umanilor.

— Problema este cu mult mai complexă.

Mintea-clocă făcu o pauză.

— Crezi că echipelor li s-a interzis comunicarea cu umanii?

Aryz încercă senzaţia cea mai apropiată de teamă pe care o puteau simţi derivaţiile ind. Era considerat lipsit de capacităţi? Acuzat de o comportare improprie unei derivaţii ind? Loialitatea lui faţă de mintea-clocă era de neclintit.

— Da.

— Care ar putea fi motivele noastre?

— Evitarea poluării.

— Corect. Cu ei nu putem comunica fără a ne pângări, aşa cum nu putem păşi pe planetele lor şi respira atmosfera lor.

Din nou, tăcere. Aryz trecu pe o stare de inactivitate. Când mintea-clocă i se adresă iarăşi, redeveni conştient.

— Ştii în ce mod eşti deosebit? îl întrebă.

— Nu sunt...

O altă ezitare. Îi era imposibil să înşele mintea-clocă. Ceea ce-l prindea în capcană era semantica, o complicare a semnalelor schimbate între ei. Nu-şi dăduse seama că era diferit; întrebarea minţii-clocă sugerase posibilitatea respectivă. Cu toate acestea, nu putea accepta afirmaţia şi s-o analizeze într-un timp atât de scurt. Îşi semnală deruta.

— Eşti util echipei, spuse mintea-clocă.

Aryz se linişti imediat. Gândurile sale deveniră mai leneşe, mai receptive. Exista posibilitatea ispăşirii. Dar, în ce mod se deosebea de el?

— Urmează să încerci, tu însuţi, comunicarea cu formele. Atâta vreme cât vei fi implicat în acest fel, nu te vei angaja în discuţii cu tovarăşii tăi.

Avea să fie proscris.

— Iar după ce-ţi vei încheia misiunea şi-mi vei transfera anumite fapte, te vei descompune.

Aryz se zbătu în complexitatea ordinelor.

— În ce fel sunt deosebit şi demn de o asemenea însărcinare?

Suprafaţa minţii-clocă era nemişcată precum oglinda netulburată a unui iaz. Petele negre, neclare, marcându-i organele radiale, circulau lent în interior, apoi se întorceau, una deasupra celeilalte, concentrându-se asupra lui.

— Vei creşte o nouă derivaţie ind. Nu va avea lipsurile tale, dar, iarăşi, nu-mi va fi util dacă o asemenea situaţie se va repeta. Descompunerea ta va fi o uşurare, însă va fi regretată.

— În ce fel sunt deosebii?

— Cred că ştii deja, răspunse mintea-clocă. Atunci când va sosi timpul, îi vei transmite noii derivaţii ind toate memoriile tale, cu excepţia celor legate de contactul cu umanii. Dacă nu vei supravieţui acestui stadiu de dezvoltare al ei, îl vei alege pe cel care va îndeplini această funcţie în locul tău.

O mică pată roz apăru pe spatele globului lui Aryz. Pluti înainte şi-şi plasă permeum-ul cel mai mare pe suprafaţa rece a minţii-clocă. Codul şi comanda fură transmise şi trupul său deveni capabil de reproducere. Apoi se dădu semnalul de despărţire. Părăsi încăperea.

Plutind prin fluxul rarefiat de amoniac lichid ce căptuşea coridorul, se

simţea simulat în mod ambiguu. Poziţia lui era una privilegiată, dar şi anatemizată. Fusese binecuvântat... şi condamnat. Alte derivaţii ind mai trecuseră prin asemenea situaţii?

Ştiu, atunci, că mintea-clocă avea dreptate. El se deosebea de tovarăşii săi. Nici unul dintre ei n-ar fi pus astfel de întrebări. Nici unul dintre ei n-ar fi putut supravieţui sugestiei de comunicare cu forme umane. Dacă sarcina aceea nu i-ar fi fost încredinţată lui, ar fi trebuit, oricum, să se descompună.

Pata roz se lăţi, apoi începu să facă solzi cenuşii. Trecu prin piele şi, firesc, aproape fără să se gândească, Aryz o răzui de un batardou. Se agăţă acolo, emise o frecvenţă radio aidoma unui oftat şi începu să absoarbă nutritivi din amoniac.

Aryz plecă să inspecteze formele.

* * *

Clevo o intriga, dar genul de interes simţit constituia ceva nou pentru ea. Nu era deosebit de receptivă. Simţea mai degrabă un fel de chin mental, ca atunci când îi era foame sau când fusese injectată cu jalete cerebrale. Cele spuse de Clevo despre mandate deschiseseră un subiect la care nu se mai gândise până atunci. Cum apăruseră toate lucrurile... şi care era rostul ei printre ele?

Mandatele, îi explicase Clevo, erau destul de mici, fiecare având un volum ceva mai mare de un metru cub. În interiorul lor se găsea întreaga istorie şi cultură a speciilor umane, pe cât mai exactă cu putinţă, culeasă din toate sursele existente. Mandatul fiecărei nave era actualizat ori de câte ori nava revenea la o staţie de contact. Nu părea probabil că *Mellangee* avea să revină la o staţie de contact în timpul vieţii lor, pentru că membrii echipajului aveau, în medie, o durată scurtă de viaţă.

Clevo primise însărcinări mărunte – verificarea datelor şi completarea înregistrărilor navei – care îi permiteau accesul la fragmente din mandat.

— Este obligatoriu să facem înregistrări, explică el, iar ceea ce avem sunt, înţelegi, *date umane* („man-data”). Surâse: Asta-i o glumă, adăugă el. Un fel de glumă...

Prufrax încuviinţă solemnă.

— Deci, de unde provenim?

— De pe Pământ, bineînţeles. Toţi cunosc lucrul ăsta.

— Vreau să spun: De unde provenim *noi... tu* şi cu mine, echipajul?

— Înmulţire prin diviziune. De ce întrebi? Ştiai...

— Da. Se încruntă, concentrându-se: Adică, noi nu venim din acelaşi loc ca Senexii. Sau în acelaşi mod...

— Nu, asta-i o prostie!

Îşi dăduse şi ea seama că era o prostie – Senexii erau complet diferiţi. Atunci, ce se străduia să întrebe?

— Fibul lor este ca al nostru?

— Fibul? Istoria nu-i un fib. Sau, oricum, nu cea mai mare parte a ei. Fiburile sunt ireale. Istoria este suprafib.

Ea ştia, într-un mod nedesluşit, că fiburile erau ireale. Totuşi, nu-i plăcea să-şi denigreze mulţumirile.

— Fiburile sunt plăcute, vorbi Prufrax. Ele învaţă Fuz.

— Presupun, răspunse Clevo nesigur. Fiind noncombat, nu văd fiburi Fuz.

Prufrax nici nu putea concepe fiburi fără Fuz.

— Plictisitor, făcu ea.

— Firesc să spui aşa. Poate că mie fiburile Fuz mi s-ar părea plictisitoare... te-ai gândit la asta?

— Suntem deosebiţi, zise ea. Aşa cum Senexii sunt deosebiţi.

Clevo rămase cu gura căscată.

— Nu. Noi suntem echipaj. Noi suntem oameni. Senexii sunt... Clătină din cap, de parcă mâncase amari.

— Nu vreau să spun... Se opri, neştiind dacă nu intra într-un teritoriu interzis: Tu şi cu mine suntem hrăniţi în mod diferii şi ni se dau jalete diferite. Însă, într-un fel mult mai complex, suntem deosebiţi de Senexi. Ei nici nu sunt alcătuiţi şi nici nu se comportă ca tine şi ca mine. Dar... îi venea iarăşi greu să se exprime. Era iritată: Nu mai vreau să vorbesc cu tine!

Pe potecă apăru un grăitor, necunoscut lui Prufrax. Întinse mâna spre Clevo şi acesta i-o prinse.

— Uimitor, vorbi grăitorul, cum voi doi gravitaţi unul în jurul celuilalt. Du-te, starelfă, se adresă lui Prufrax. Nu eşti pe aleea verde cea bună.

Nu-l mai întâlni niciodată pe tânărul cercetător. Începu antrenamentul mănuşă, iar mâncărimile stârnite de el se potoliră în curând şi Fuz reluă superlocul.

* * *

Senexii aveau modalităţi de a şti când umanii se găseau în apropiere. Pe măsură ce soseau informaţii despre flote şi crucişătoare individuale

aflate la o distanţă mai mică de un procent din diametrul nebuloasei, nava-sămânţă părea mai caldă, mai puţin ospitalieră. Totul era UV de nelinişte şi noua derivaţie ind de pe perete trebui protejată printr-o cupă specială din silicaţi, pentru prevenirea distorsiunilor. Mintea-clocă dezvolta automat un corniculum, deşi membrana exterioară durificată avea să fie de prea puţin ajutor, dacă nava-sămânţă era străpunsă.

Aryz îşi îngropase confuzia personală sub un maldăr de muncă. Pătrunsese destul de mult în centrul de stocare al memoriilor pentru a găsi instrucţiunile de utilizare. Se auto-denumea *mandat* (cuvântul uman sosi prin interfaţă ca o serie corelată de simboluri radiale) şi chiar simplele direcţii preliminare erau dificile pentru Aryz. Parcă înota în oceanul particular al unei alte familii, deşi, desigur, era infinit mai străin; cum se putea conecta cu experienţe pe care nu le încercase niciodată, cu probleme şi nevoi pe care rasa lui nu le întâlnise niciodată?

Aryz putea vorbi unele limbi umane în câteva frecvenţe radio, dar încă nu se decisese cum urma să producă sunete modulate pentru formele umane. Ideea era neplăcută. Ce avea să vibreze? Un perineum putea oscila fin – astfel de semnale se utilizau atunci când derivaţiile ind se uneau ca să formeze mintea-clocă – totuşi se îndoia că putea controla atât de precis procesul respectiv. Mai degrabă te puteai aştepta ca un uman să comunice cu un Senexi prin varierea controlată a radiaţiilor sistemului său nervos! Umanii posedau, în interiorul canalelor respiratorii, organe specifice, producătoare de vibraţii: poate că structurile acelea puteau fi imitate. Nu studiase însă în amănunt formele moarte.

Observa noua derivaţie ind o dată sau de două ori în decursul fiecărei perioade de pază. Nu mai văzuse până atunci o înlocuire indusă. Procesul normal era schimbul de plasmă între două minţi-clocă şi formarea de noi muguri de echipă, apoi schimbarea şi îngrijirea mugurilor. Mai târziu, mugurii erau lăsaţi liberi să înoate ca larve individuale. Adeseori, înotau mii, chiar zeci de mii de kilometri prin atmosfera de lichid şi gaz a unei planete Senexi, dar întotdeauna reveneau laolaltă cu ceilalţi muguri ai echipei lor. Înlocuirile se selectau dintr-o rezervă de muguri „generici” creată separat, numai dacă unul sau mai multe originale fuseseră distruse în timpul peregrinărilor lor. Distrugerea unei echipe complete însemna eşec reproductiv.

Într-o echipă matură, mintea-clocă inducea o înlocuire numai atunci când fusese distrusă o derivaţie ind. Deci, în esenţă, Aryz era deja considerat mort.

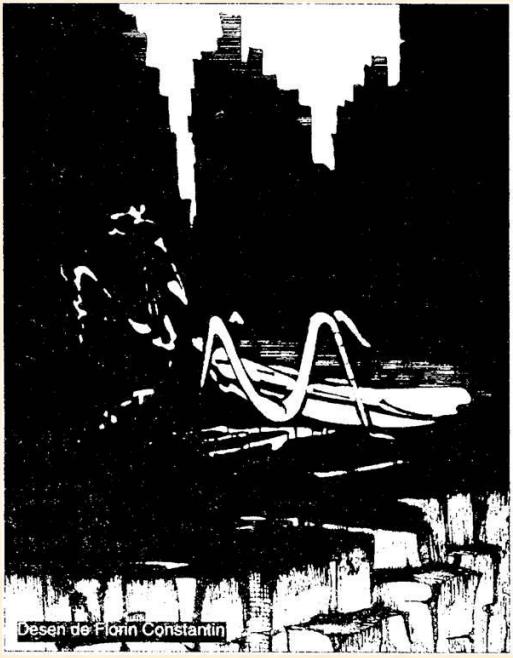

Cu toate acestea, continua să fie util. Asta îl amuza, dacă emoţia Senexi respectivă putea fi denumită amuzament. Îi venea greu să se izoleze de tovarăşii lui, însă îşi umplea timpul, afundându-se, prin interfaţă, în mandat.

Umanii erau şi ei conectaţi cu mandatul prin surogatul de părinte, iar în maniera aceasta erau muţi.

Uneori, Aryz raporta minţii-clocă. Nu avea multe de raportat până nu stabilea o comunicare.

Cu toată frământarea lui, simţea ca şi ceilalţi că se apropia o luptă. Aceasta putea determina succesul sau eşecul acţiunilor întreprinse de ei în nebuloasă. În schema cea mare, eşecul de aici putea să nu fie crucial. Dar, prea adesea în trecut, Senexii aleseseră perspectiva îndepărtată. Vârsta şi experienţa lor – ca şi calmul – li se ridicau împotrivă. Cum altfel să explice hotărârea de a se intra în comunicare cu formele umane? Unde aveau să ducă aceste eforturi? Dacă el ar fi reuşit...

Se cunoştea destul de bine ca să se îndoiască de eşec.

Putea simţi deja o afinitate pentru ei, privindu-i prin peretele din sticlă groasă al incintei lor izolate, cu pielea pălindu-i la gândul căldurii lor, la chimia lor otrăvitoare. O afinitate bolnavă. Se ura pe sine pentru asta. Şi-l desfăta... Ea îi conferea utilitatea pentru echipă. Dacă el era slab, iar acela constituia singurul mod în care putea servi, aşa avea să fie.

Celelalte derivaţii ind îi priveau vizitele de la distanţă, fără să comenteze. Aryz era mort, deşi lucra şi se mişca. Sacrificiul său fusese teribil. Totuşi, n-avea să fie un erou. Cei aidoma lui nu puteau fi niciodată stimulaţi.

Era un moment oribil, un conflict oribil...

* * *

Ea pluti în limbaj, îl învăţă cât ai clipi din ochi; nu existau alte preocu-

pări. Pluti în istorie şi culese cât putu mai mult, deoarece sursa părea inepuizabilă. Încercă să facă deosebire între ochi-deschişi – încăpere goală, de un maro-cenuşiu spălăcit, cu peretele verde, gros înapoia căruia plutea o formă rotundă, întunecată – şi ochi-închişi, când se afunda în limbaj şi istorie fără nici o bază fixată.

Ochi-deschişi o văzu pe Mam cu membrele ei alinătoare şi glasul moale, cu tuburile şi ştuţurile de hrană, cu şuierăturile şi îndepărtarea resturilor. Ea învăţa prin circuitele lui Mam. Mam îngrijea şi pe alta asemenea ei, şi alta, şi încă una care nu semăna cu nici una, ci mai mult cu forma dinapoia peretelui verde.

Ea era foarte tânără şi totul reprezenta un mister.

Cel puţin, îşi cunoştea numele. Şi ceea ce trebuia să facă. Lucrurile astea o mângâiau puţin.

* * *

Îi aranjară lui Prufrax mănuşile şi ea intră în sala de antrenament aproape trasă de ele, deoarece încă nu-şi aranjase nervii conectaţi în cifra indexoare corectă şi controlul asupra mersului era nesigur.

Acolo, vreme de şase veghi la rând, zbură cu ceilalţi mănuşari înainte şi înapoi prin spaţiile întunecoase, precum comete în starelf. Pe pereţii îndepărtaţi fulgerau aleatoriu constelaţii şi nebuloase, iar ea se orienta după ele ca o pasăre de noapte. Tovarăşii mănuşari erau Ornin, un mascul extrem de zvelt, Ban, o femelă cu păr roşu, şi surorile proiecte-speciale: Ya, Trice şi Damu, abia sosite de la înmulţirea prin diviziune.

Când lăsa mănuşile să facă aşa cum voiau ele, era mai liberă decât se simţise vreodată. Oare mânuşile controlau cu adevărat? Întrebarea nu era importantă. Controlul se afla undeva, necentralizat, înapoia ochilor ei şi înaintea degetelor, de parcă ar fi fost trasă pe o sârmă frumoasă din argint, acolo unde era cel mai bine de mers. Făcând ceea ce era cel mai bine. De-abia zărea câmpul curgând dinspre strânsoarea mânuşilor groase şi solide, şi de-abia îi simţea influenţa mângâietoare, păstrătoare de viaţă. Într-adevăr, Prufrax de-abia vedea sau simţea altceva decât situaţii, ţinte, ocazii, succesul sau eşecul Fuz-ului. Eşecul era o durere acută. Nu fusese niciodată dojenită pentru eşec: dojana exista în sângele ei şi simţea că dorea să moară. Atunci însă prilejul se îmbunătăţea. Fuz-ul reuşea şi tot ceea ce o înconjura – stele, nave-sămânţă Senexi, *Mellangee,* totul – părea un vis minunat, aparţinându-i numai ei.

Era sârguincioasă în Simule.

După ce terminară practica iniţială, începură intrările pe scenă.

Una câte una, surorile proiecte-speciale îşi ocupară formaţia hiperbolică. Câmpurile mănuşilor azvârliră extensii, combinând forţa. Intrară: înaintea lor, simularea navei-sămânţă Senexi, strălucitoare şi plină de ură în roşu, alb, UV şi radio. Cozile lor măturară prin câmpurile exterioare ale navei-sămânţă, învolburându-se precum fire lungi de păr mătăsos lăsate pe apă: absorbeau energii fantastice, strălucind tot mai mult aidoma unor steluţe violente pe silueta navei-sămânţă. Erau ocupate în atragerea câmpurilor şi, cu siguranţa topologiei, spiralele de forţă trebuiau să aibă o adâncitură corespondentă pe cealaltă parte, care să se dilate îndeajuns pentru a-i lăsa pe mănuşari înăuntru. Surorile răsuciră forţele şi Prufrax putu zări adâncitura întinzându-se sub ele...

Exerciţiul luă sfârşii. Mănuşarii starelfi fură lăsaţi într-un întuneric brusc. Prufrax ieşi din simul nepregătită, cu mintea încă la Fuz. Lipsa orientării o înnebuni ca pe o molie trecută pe neaşteptate de la noapte la zi. Canarisi până fu trimisă şi canalizată cu blândeţe. Pluti în josul unui tub, câmpul neutralizându-se încet, şi se opri, tot înmănuşată, cu trupul tresărind şi furnicând.

— Ce-nmulţirea s-a întâmplat?! zbieră ea, cu mâinile începând s-o doară.

— Conservarea energiei, zise o voce mecanică.

Înapoia lui Prufrax, ceilalţi mănuşari starelfi se aliniaseră în tubul colector, cu excepţia surorilor proiecte-speciale. Ya, Trice şi Damu fuseseră retrase mai devreme din exerciţiu, înlocuite cu copii. Funcţiile lor nu puteau fi simulate. Intrară în tub fără mănuşi şi-şi ajutară tovarăşii să se adapteze la supraţia realului.

Când ieşiră din sala simulatoarelor, pe lângă ei trecu un alt lot de mănuşari, mai tineri şi mai proaspeţi în starelfă. Ya ridică mâinile şi ei răspunseră la salut.

— Înmulţiţi-vă zi de zi mai mult, mormăi Prufrax.

Îşi făcea griji că, cu un echipaj atât de numeros, n-avea niciodată să fie capabilă să dirijeze ea însăşi un Fuz, satisfăcător. Ce avea să se întâmple cu onoarea de a fi mănuşar, dacă toţi erau mănuşari?

Se strecură în cuşeta ei strâmtă, simţindu-se veselă şi iritată. Derulă Simulele şi adăugă Fuz-ul care lipsea, apoi îşi privi, mohorâtă, picioruşele.

Acolo, afară, Senexii aşteptau. Poate se aflau în aceeaşi stare ca şi ea – gata de luptă, ţâfnoşi pentru că erau ţinuţi în frâu. Cugetă la ignoranţa ei, la incapacitatea de a judeca dacă asemenea lucruri puteau fi măcar posibile printre inamici. Se gândi la cercetător, Clevo...

— Blanc, murmură ea. Blanc, blanc.

Asemenea gânduri nu erau necesare şi umanizarea Senexilor era nevrednică de un mănuşar.

* * *

Aryz privi instrumentul, întinse un cocon în el şi ordonă. Limbajul vocal uman ieşi prin capătul opus, subţire şi scârţâitor în atmosfera de heliu. Sunetul îl dezgustă şi-l incită. Desprinse instrumentul din şuviţele gelatinoase ale peretelui tehnolog şi-l strecura în interiorul său printr-un permeum întins. Luă un tiraj masiv de amoniac şi lunecă iarăşi spre incinta formelor umane.

Se împinse prin orificiul îngust în camera de observaţie. Adaptându-şi ochii la căldura şi lumina strălucitoare dinapoia peretelui transparent, zări mai întâi forma mutantă rotundă – rezultatul experimentelor lipsite de succes. Îşi întoarse sfera şi le privi pe celelalte.

Un timp nu putu decide care era mai urât – mutantul sau cei normalei. După aceea, se gândi cum ar fi fost dacă umanii ar fi experimentat cu Senexii şi ar fi încercat să le confere forme omeneşti... Privi umanul rotund şi se contractă, parcă afectat de o căldură neaşteptată. Aryz n-avusese nici o legătură cu experienţele. Pentru asta, cel puţin, era recunoscător.

Aparent, chiar înainte de fecundare, mugurii umani – ouăle – erau adaptaţi pentru roluri specifice. Formele umane sănătoase păreau îndeajuns de diferite – fără a mai considera şi caracteristicile *sexuale* – ca să indice o variaţie a funcţiei. Aveau patru coconi, două optice, cu aparatul auditiv şi organele olfactive montate pe *cap,* împreună cu un permeum, *gura.* Bine măcar, îşi spuse, că erau lipsite de pilozitate, spre deosebire de alte specii din Populaţia I, despre care aflase din mandat.

Aryz plasă vârful vocalizatorului pe o placă transmiţătoare de sunet şi vorbi:

— Zalut, se auzi în încăpere.

Forma mutantă ridică privirea. Zăcea pe podea, stomacul imens dilatat, sprijinit pe patru coconi aproape inutili. De obicei, emitea în mod continuu sunete ascuţite. Acum se oprise şi asculta, întinzând tubul ce o conecta de maşinăria care supraveghea creşterea.

— Salut, replică masculul. Stătea în cealaltă parte a încăperii, pe o platformă, şi se decuplase.

Maşina care servea ca părinte-surogat şi instructor se găsea într-un colţ, parodia stângace a unui uman, cu membre prea lungi şi cap prea mic.

Aryz putea desluşi lipsa de dorinţă a inginerilor proiectanţi de a examina mai amănunţit anatomia umană.

— Mi se spune... vorbi Aryz şi numele i se auzi ca un uruit de paraziţi, lipsit de sens. Trebuia să reuşească o chestie mai bună. Se comprimă şi adaptă frecvenţele. Mi se spune Aryz.

— Salut, spuse femela tânără.

— Care sunt numele voastre? Ştia răspunsul prea bine, deoarece le ascultase de multe ori conversaţiile

— Prufrax. replică femela. Sunt o mănuşară.

Formele umane conţineau foarte puţină memorie genetică. Aryz presupunea că fuseseră înzestrate cu numele, ocupaţia şi rudimentele unei cunoaşteri a mediului, cu un fel de marcă a clocii. Părea impusă în mod artificial; mai mult ca sigur, în starea lor naturală erau născute aproape fără nimic. Nu putea, totuşi, să fie sigur, deoarece chimia reproductivă umană era extraordinar de subtilă şi complicată.

— Sunt un învăţător, Prufrax, zise Aryz.

Structura logică a limbajului continua să fie dureroasă pentru el.

— Nu te-nţeleg, răspunse femela.

— Tu mă înveţi, eu te învăţ.

— Noi o avem pe Mam, vorbi masculul, arătând maşina. Ea ne învaţă pe noi.

Mam, aşa cum îi spuneau ei, era cuplată la mandat. Nu putea concepe retragerea ei de la uman – de fapt, reprezenta singura echivalenţă a sacului memorial Senexi. Şi aşa era destul de rău că umanii nu erau înzestraţi în mod natural cu tainul lor propriu de cunoaştere.

— Ştiţi unde vă aflaţi? întrebă Aryz.

— Acolo unde trăim, răspunse Prufrax. Ochi-deschişi.

Aryz desfăcu un hublou, ca să le arate stelele şi o porţiune din nebuloasă.

— Privind prin geam, puteţi spune unde vă aflaţi?

— Printre lumini, rosti Prufrax.

Deci umanii nu-şi cunoşteau instinctiv poziţia, după aşezarea stelelor, aşa cum făceau alte specii din Populaţia I.

— Nu-i vorbi, spuse masculul. Mam vorbeşte cu noi.

Aryz consultă mandatul ca să priceapă numele dat maşinii ce supraveghea creşterea. Mam, primi el explicaţia, era probabil o expresie naturală pentru părintele care purta în pântece. Aryz întrerupse alimentarea maşinii.

— Mam nu mai funcţionează, spuse el.

Trebuia să pună peretele tehnolog să construiască altă maşină, mai

puţin identificabilă, asigurându-le legătura cu mandatul şi cu hrana. Dorea ca ei să asocieze confortul şi întregul numai cu el.

Maşina se opri şi forma femelă se eliberă din cuplare. Începu să plângă, o reacţie destul de misterioasă pentru Aryz. Legătura lui cu mandatul nu fusese îndeajuns de profundă ca să capete răspunsuri referitoare la bocete şi umezeala din ochi. După un timp, masculul şi femela se întinseră pe jos şi intrară în starea inactivă.

Forma mutantă emise alte sunete moi şi căută să se apropie de peretele transparent. Îşi ridică braţele subţiri, parcă rugătoare. Ceilalţi nu voiau să aibă de a face cu ea: acum dorea să se alăture lui. Poate că biologii reuşiseră parţial în încercarea lor de transformare: poate că era mai mult Senexi decât umană.

Aryz se retrase rapid prin orificiu, în răcoarea şi siguranţa coridorului.

* * *

Era un dans orbital etern, detecţia şi reglarea traiectoriei, îndepărtarea şi apropierea, înşelarea şi dezvăluirea între *Mellangee* şi nava-sământă Senexi. Era inevitabil ca navele umane să se apropie în cele din urmă: erau mai iuţi şi cunoşteau mai bine geometriile superioare.

Ticsită cu talent şi ştiinţă, Prufrax aştepta, simţindu-se aidoma unui fruct copt gata să cadă de pe ram. În momentul acela al instruirii, înainte de luptă, stărilelf erau foarte receptive. I se permitea să-şi ia un amant şi li se repartizau cabine mici, separate, lângă aleile verzi exterioare.

Contactul a fost satisfăcător, pe cât ajunse de departe. Perechea ei era un mănuşar mai bătrân, pe nume Kumnax; zăcând întinşi în cămăruţă, alinaţi de fiburi cu dansuri aeriene, el îi povesti istorii despre foste bătălii, tactici speciale, modalităţi de supravieţuire.

— Supravieţuire? întrebă ea derutată.

— Bineînţeles. Chipul lui era concentrat asupra peisajului aleilor verzi, întrevăzut prin ferestruica odăiţei.

— Nu înţeleg, făcu Prufrax.

— Cei mai mulţi mănuşari nu scapă, explică el răbdător.

— Eu voi scăpa.

Se răsuci spre ea.

— Eşti şase, îi spuse. Eşti foarte tânără. Eu sunt zece. Eu am văzut. Vei fi solicitată pentru prima dată, eşti încrezătoare. Însă majoritatea mănuşarilor nu vor izbândi. Ei instruiesc mii ca noi. Putem fi irosiţi. Suntem fundamentaţi pe cei mai buni mănuşari din trecut, dar nici chiar, cei mai

buni nu supravieţuiesc.

— Eu voi supravieţui, repetă Prufrax şi încleştă maxilarele.

— Întotdeauna spui asta, murmură el.

Prufrax îl privi îndelung.

— Spuneai aşa, continuă mănuşarul, şi ultima dată, când te-am recunoscut. Acum eşti iarăşi la început.

— Care ultima dată?

— Stăpâne Kumnax, o întrerupse un glas mecanic.

— Noi, mănuşarii, se ridică el, privind-o, am fost mereu guri sparte. Ei nu vor să ştim, dar odată ce aflăm, ce pot face?

— Aţi încălcat regulamentul, urmă glasul. Vă rog, raportaţi la S.

— Dar acum, dacă vei supravieţui, o să afli mai multe decât spune grăitorul.

— Nu înţeleg, articula încet şi răspicat Prufrax, fixându-l în ochi.

— Mi-am plătit datoria, spuse Krumnax. Noi, mănuşarii, ne ajutăm. Acum, mă duc să-mi primesc pedeapsa.

Părăsi cămăruţa. Prufrax nu-l mai întâlni până la prima ei solicitare.

* * *

Nava-sământă se îngropă într-o protostea fierbinte, ridicând câmpuri protectoare împotriva revărsărilor de gheaţă şi piatră. Nebuloasa se închegase dintr-un roi extrem de bogat, compus din stele explodate din generaţiile a patra şi-a cincea, cu planete numeroase, ale căror sfărâmături cădeau acum precum grindina pe nava lui Aryz.

Aryz nu fusese niciodată atât de izolat. Nici o altă derivaţie ind nu i se adresa; ba nici măcar nu le mai întâlnea. Continua să raporteze minţii-clocă, însă până şi acolo primirea era din ce în ce mai caldă, până când de-abia putea rezista să comunice. Drept urmare – şi înţelese că asta făcea parte din plan – deveni mai apropiat de subiecţii lui, formele umane. Simţea mai multă simpatie faţă de ele. Descoperi că până şi între umani şi Senexi putea exista o punte de necesitate – nevoia de a fi folositor.

Mintea-clocă era interesată de o întrebare: Puteau fi plantaţi cu succes la bordul unei nave umane? Urmau să fie acceptaţi atât cât să-şi poată îndeplini sabotajul, sau aveau să fie detectaţi? Deja, în lecţiile lor, erau codificate instrucţiuni.

— Cred că vor fi acceptaţi în confuzia unei lupte, răspunse Aryz. Anticipase de multă vreme liniile principale ale planurilor minţii-clocă. Comunicarea cu formele umane avea un singur ţel: acela de a-i utiliza

drept momeli, insurgenţi. Fii erau arme. Cunoaşterea activităţii şi comportării umane nu reprezenta un scop în sine; văzând ceea ce se întâmpla cu el, Aryz înţelese pe deplin de ce mintea-clocă nu dorea continuarea unor asemenea studii.

Se gândi că avea să-i piardă în scurtă vreme şi munca lui urma să ia sfârşit. Avea să fie prea impurificat de umani. El se termina, iar înlocuitorul lui urma să înceapă o nouă existenţă, foarte puţin diferită de cea a lui Aryz – dar, se gândi, mai focalizată pe problemă. Schimbul său n-avea să mai aibă particularităţile lui Aryz.

Se apropie de ultima întâlnire cu mintea-clocă, pregătindu-se pentru opera lui finală, pentru încheiere. În încăperea umplută cu fluid rece, aştepta globul cel mare, roşu şi alb, centrul echipei sale, al existenţei sale. O adora. Nu-i putea critica acţiunile în nici un fel.

Totuşi...

— Am fost căutaţi, radie mintea-clocă. Formele sunt gata?

— Da, încuviinţă Aryz. Noua îndoctrinare este perfectă. Se cred complet umani.

Şi, exceptând noile învăţături, aşa erau.

— Uneori, sunt sfidătoare.

Nu spuse nimic în legătură cu forma mutantă. N-avea să fie utilizată. Dacă aveau succes în confruntare, urma probabil să fie plasată, împreună cu trupul lui Aryz, într-un arzător de fuziune, pentru anihilare completă.

— Atunci, pregăteşte-le, zise mintea-clocă. Vor fi transmise vectorului pentru poziţionare şi transfer.

* * *

Aşteptând în beznă... Prufrax se cuibări în cilindrul ei de transmitere precum un cartuş proaspăt introdus în încărcător. Prin mănuşi, sesiza murmurele unor convorbiri îndepărtate, semănând cu glasuri auzite prin tuburi goale. *Mellangee* era aproape gata.

În ciuda dimensiunilor navei ei, Prufrax ştia că avea să pară pipernicită pe lângă nava-sămânţă. Îşi putea aminti câteva detalii vagi ale structurii navei-sămânţă, dar majoritatea informaţiilor respective erau stocate, în siguranţă, izolate de interferenţa cu mintea ei conştientă. Nu ştia cu certitudine nici măcar ce tactică urma să fie aplicată. În Simule, cel puţin, asta fusese limpede. Acum, informaţiile respective fie nu fuseseră transmise, fie aşteptau în memoria inaccesibilă, gata să iasă la suprafaţă sub acţiunea declanşatorilor corespunzători.

Informaţii suplimentare avea să mai primească imediat înaintea lansării, însă ea cunoştea procedura generală. Nava-sămânţă se găsea adânc în inima unei protostele, ascunzându-se înapoia distorsiunilor geometrice şi vălmăşagului absolut de energie electromagnetică. *Mellangee* avea să se apropie, la nevoie intrând chiar în coliziune. Pătrunzând... Declanşând... Găsind... Fuz! O dureau degetele. Cu puţin înainte de lansare urma să primească şi ultimele jalete – furiile – fiind gata să părăsească starelfa. Avea să devină un mănuşar matur. Avea să devină o femeie.

Dacă se întorcea

se va întoarce

putea deveni parte a rasei, receptivitatea ei urmând să se încheie prin extaz, nu doar prin căldura aceea blândă, contribuind cu stare secundară, mănuşari născuţi natural. Pentru o clipă, gândul o mulţumi. Era o onoare deosebită.

Degetele o dureau şi mai tare.

Furiile sosiră, intrând odată cu jaletele, apoi datele luptei. Când trecură în subconştientul ei, întrevăzu o sclipire de...

Stânci şi gheaţa, un nor dens de praf şi gaze, strălucind roşu, dar părând întunecat, fără stele, fără constelaţii care s-o călăuzească. Farul porni. Avea să fie unicul ei mod de orientare după ce mănuşile se opreau inerţial şi se fixau asupra ţintei.

Nava-sămânţă
era precum
o umbră într-o altă umbră.
lată de douăzeci şi doi de kilometri,
totuşi
purtând
doar şase
echipe.
LANSAREA: *Ea zboară!*

Date: Mellangee s-a îngropat în nava-sămânţă, afundându-se adânc în interior, aidoma botului unui carnivor în căutarea organelor vitale.

Instrucţiuni: un roi de cercetaşi fulgeră prin nava-sămânţă, căutând minţile-clocă, camerele-clocă, derivaţiile ind... Vor urma mănuşarii.

Acum, Prufrax se vede limpede pe sine. Este marea cometă răzbunătoare, aducătoare de prevestiri nefaste şi spaime, ca un cuţit mişcându-se prin sticlă şi gheaţă, şi heliu rarefiat şi rece de parcă nici n-ar exista, cartuşul din încărcător tras şi urlând cu sute de kilometri pe oră prin nava Senexi, urmând cercetaşii.

Nava-sămânţă nu se mai poate retrage acum în structurile superioare. Este ţintuită de *Mellangee.* Este a ei.

Informaţiile o inundă, delectând-o. Coboară în josul coridoarelor portocaliu-cenuşii, izbindu-se de pereţi aidoma unui glonte ricoşând. Aproape imediat, nimereşte peste o derivaţie ind, lunecând prin pelicula de amoniac împotriva curentului spre exterior, încercând să ajungă într-o nişă blindată. Primul ei Fuz este prea uşor, n-o satisface, nu-i aşa cum crezuse. În siajul lui Prufrax, derivaţia ind se risipeşte în globule de plasmă. Plonjează mai adânc.

Aryz transmite încărcăturile sale umane vectorilor care le vor lansa. Umanii sunt echipaţi cu imitaţii ale armelor şi au mâinile încastrate în mănuşile cenuşii, hidoase.

Nava-sămânţă este în pericolul anihilării; bătălia a fost aproape pierdută după doar un atac. Nu mai poate rămâne întreagă. Trebuie să se autodistrugă, nimicind şi nava umană, lăsând numai un fragment cu care să scape cât mai multe echipe.

Vectorii lansează formele umane. Aryz caută să determine ce parte a navei va fi aleasă pentru supravieţuire; nu trebuie să fie acolo. Munca lui s-a încheiat şi trebuie să moară.

Mănuşarii se răspândesc prin cavitatea centrală a navei-sămânţă, distrugând uriaşele propulsoare reci, şuntând protecţiile focarului de fuziune şi uzina de reprelucrări, stricând maşinării construite înainte de formarea Pământului lor.

Se autosacrifică, atrăgându-i spre o pradă uşoară, departe de alt compartiment al navei-sămânţă. Puterea este concentrată în altă parte. Simţind, ei ucid iute şi trec mai departe.

Mintea-clocă a lui Aryz se pregăteşte de fugă. Începe să se învelească în benzi de flux, pe măsură ce se deplasează prin navă către fragmentul îngheţat. Deja, trei din cele cinci derivaţii ind ale ei sunt moarte; poate simţi alte minţi-clocă murind. A fost ucis şi mugurele înlocuitor al lui Aryz.

Urmând instrucţiunile primite, formele umane se reped în coridoarele mai îndepărtate de toiul luptei. Surorile proiecte-speciale întâlnesc masculul momeală şi-i permit să zboare cu ele... până îşi aţinteşte armele. Un Fuz aproape o nimereşte pe Trice. Ceilalţi trag imediat asupra formei. Coboară în moarte plângând, fără să înţeleagă nimic încă din clipa lansării.

Fragmentul unde se va refugia mintea-clocă cuprinde incinta unde au fost îngrijiţi umanii, unde se mai află, încă, mandatul. Aryz îşi dă seama că toate celelalte minţi-clocă sunt moarte; umanii le-au distrus incredibil de

repede. Ce să facă?

Undeva, departe, simte pulsul dureros al altei derivaţii ind care moare. Cercetează rămăşiţele navei-sămânţă. El este ultimul. Acum nu mai poate să dispară; trebuie să asigure supravieţuirea minţii-clocă.

Prufrax, ţâşnind prin nava devastată, căutând alte ocazii, descoperă un mănuşar rănit. Cheamă un medicercetaş şi goneşte mai departe.

Mintea-clocă se instalează în fragment. Sistemul ei de întreţinere este deteriorat; intră în starea izolării temporale, teaca de flux, mai rapid decât ar trebui. Etanşările din gheaţă electrică spumată nu pot separa complet fragmentul, înainte ca să pătrundă Ya, Trice şi Damu. Cheamă, frenetici, tăietorii de flux şi captatorii: au fost instruiţi să captureze, dacă este posibil, ultima minte-clocă.

O capcană cade peste Ya şi câmpurile mârâitoare o smulg de mănuşi. Este azvârlită în josul unui puţ negru, dezintegrator, cu fisuri roşii apărând peste tot, pe măsură ce integritatea navei-sămânţă şubrezeşte. Lasă în urma ei o dâră de praf argintiu şi îngheaţă, izbeşte o baricadă, se fărâmiţează.

Etanşările de gheaţă continuă să se închidă. Trice este prinsă între ele şi caută să se desprindă, îndârjită, poticnindu-se de zona tot mai intensă a tecii de flux. Mănuşile i se sfărâmă în fragmente dure, iar ea este încastrată într-un perete de gheaţă, precum o insectă prinsă pe suprafaţa unui lac, iarna.

Damu vede că mintea-clocă intră în faza finală a tecii flux. După aceea, n-o vor mai putea atinge. Începe, disperată, un Fuz şi este prea târziu.

Aryz direcţionează împotriva ei energia auxiliară a fluxului. Fuz-ul deviază din zona fluxului: ea este prinsă într-o configuraţie de interferenţă şi vibrează până când cele mai minuscule particule ale ei îşi opresc rotaţiile buclate şi învolburate, iar ea devine, pur şi simplu,

spaţiu şi lumină pârjolitoare.

Totuşi, mintea-clocă a fost vătămată. Pierde informaţii dintr-o porţiune a anatomiei sale. Disperată din cauza stocării, caută locuri care să menţină informaţiile înaintea ultimei unde a tecii de flux.

Aryz trimite o interfaţă pe suprafaţa minţii-clocă. Oglinzile argintii ale fluxului temporal sclipesc în jurul lor. Secţiunile deteriorate ale minţii-clocă îşi transferă datele în ultimul dispozitiv de stocare disponibil – mandatul uman.

Acum conţine atât informaţii umane, cât şi Senexi.

Oglinzile de argint se unesc şi Aryz se retrage. Nu mai simte mintea-clocă. Nu mai poate fi ajunsă, dar asta nu înseamnă şi că este în siguranţă. Trebuie să îndepărteze fragmentul de rămăşiţele navei-sămânţă.

După aceea, trebuie să învelească fragmentul în propria lui teacă de flux, să-l adăpostească în fizică, pentru a-l proteja de ultimele ravagii ale umanilor.

Navighează precaut pe coridoarele rămase întregi. Atmosfera de heliu s-a disipat aproape complet, chiar şi aici. Se străduieşte să-şi reamintească toate procedurile. În curând, nava-sămânţă va exploda, distrugând nava umană. Trebuie să plece până atunci.

Roşie de mânie, Prufrax îi urmăreşte forma de-abia sesizabilă, privindu-l dinapoia baricadelor de gheaţă, apropiindu-se de momentul unui Fuz de mare satisfacţie. Le dă mănuşilor calea şi descoperă înapoia ei o siluetă, purtând mănuşi care nu sunt mănuşi, nu seamănă cu ale ei, însă o pot prinde în câmpurile încordate, blocând Fuz-ul, târându-le împreună. Fragmentul se separă, căldura se revarsă din norul protostelar. Fie sunt rotite în vârtejul lor energetic, comete gemene, înlănţuite – una roşie, cealaltă gri sumbru.

— Cine eşti? răcneşte Prufrax, pe măsură ce se apropie una de cealaltă în câmpuri. Mediile lor se întrepătrund. Se prind. În confuzia generală, întunecarea, sunt târâte, odată cu fragmentul, afară din nor şi ea zăreşte celălalt chip.

Propriul ci chip.

Nava-sămânţă se autodistruge. Fragmentul este propulsat din protostea, deasupra planului a ceea ce vor deveni planetele pe orbitele lor, îndepărtându-se de *Mellangee,* schilodită şi muribundă.

Disperată. Prufrax încearcă din toate puterile să sfredelească în fragment. Pe lângă ei zboară heliu şi bucăţele din derivaţii inel moarte.

Aryz capturează imediat perechea în incinta formelor, rearanjând structura fragmentului, astfel încât să-i cuprindă laolaltă cu mutantul şi mandatul. Deocamdată, are suficient timp la dispoziţie ca să se concentreze asupra lor. Sunt periculoase. Sunt aproape egale, dar forma lui slăbeşte mai rapid decât adevărata mănuşară. Plutesc ricoşând dintr-un perete în altul prn încăpere, silind mutantul să se târască într-un colţ şi să chelălăie de spaimă.

Ar putea fi important s-o salveze pe a lui şi s-o captureze pe cealaltă. Încâlcite aşa cum sunt, pot fi detaşate cu grijă de câmpurile lor şi induse într-un mod aproximativ de somn, înainte ca mănuşara să aibă şansa de a-şi elibera armele. Poate distruge mănuşile – cele false şi cele reale – conectându-le pe amândouă de Mam, reataşând şi forma mutantă. Poate ceva se va învăţa din eşecul experimentului.

Detaşarea şi captura se petrec mai rapid decât plănuise. Mişcările i se

încetinesc în teaca flux crescătoare. Ultima lui acţiune, înainte conecta umanii de Mam, este de a se asigura că teaca de flux a minţii-clocă este cuibărită corespunzător în cea a navei.

Fragmentul cade în geometriile simple.

Parcă nici n-ar fi existat.

Bătălia se terminase. Nu existau învingători. Aryz deveni conştient de scurgerea timpului, îşi scutură amorţeala şi se târî prin coridoarele dureros de uscate, ca să repună în funcţiune echipamentul ambiental. Prin întregul fragment, maşinile îşi reluară activitatea.

Câte generaţii? Constelaţiile nu se puteau recunoaşte. Făcu trasee stelare şi descoperi spectre şi tipuri familiare, însă avansate în vechime. În teaca de flux general avusese loc o avarie. Nu putea găsi nebuloasa unde se dăduse lupta. În locul ei se aflau stele confortabile, de vârstă mijlocie, înconjurate de planele tinere.

Aryz coborî din observatorul improvizat. Lunecă prin fragment, stabilind limitele noului său cămin şi găsi suprafaţa solidă a învelişului-oglindă al minţii-clocă. Continua să fie ferecată în teaca de flux şi nu ştia cum s-o elibereze. Cu timpul, fluxul avea probabil să se distrugă... însă ar fi durat câteva generaţii. Nava-sămânţă dispăruse. Pierduseră încăperea clocii şi, odată cu ea, stocul.

El rămăsese ultima derivaţie ind a echipei sale. Asta nu mai conta acum; nu putea face nimic fără o minte-clocă. Dacă teaca flux era permanentă – aşa cum se întâmpla uneori în timpul unor nereguli de funcţionare – atunci putea la fel de bine să fie mort.

Închise gândurile în jurul său şi era aproape complet scufundat când simţi o alarmă dinspre incinta formelor. Interfaţa cu mandatul se oprise automat, noua versiune a lui Mam funcţiona prost. Încercă să repare echipamentul, dar fără peretele tehnolog era aproape neajutorat. Putea doar să aranjeze o aprovizionare temporară cu hrană prin vechea formă umană Mam. Când termină, privi prizoniera şi cele două forme, după aceea pe Mam, fără picioare şi braţe, servind ca legătură cu interfaţa şi viaţa înseşi.

* * *

Îşi petrecuse viaţa întreagă într-o cameră de abia opt metri pe zece, cu puţin mai înaltă decât propria ei statură. Cu ea fuseseră Grayd şi creatura rotundă şi tăcută, al cărei nume – dacă avea vreunul – nu-l aflaseră

niciodată. Un timp fusese şi Mam, apoi alt fel de Mam, mult mai puţin satisfăcătoare. Nu era aproape deloc conştientă că întreaga ei existenţă fusese mizerabilă, restrânsă, incompletă într-un mod sau altul.

Separată de ei printr-un perete transparent, o altă siluetă rotundă îşi făcea simţită prezenţa, periodic, prin glas sau gesturi.

Grayd o împiedicase să înnebunească, începuseră să comploteze. Deconectându-se de interfaţă – ceea ce ea numea „ochi-închisi" – se agăţaseră una de cealaltă, căutând să priceapă ceea ce ştiau în mod instinctiv, ceea ce le era livrat prin interfaţă şi ceea ce spunea fiinţa dinapoia peretelui.

În primul rând, îşi cunoşteau numele şi ştiau că erau mănuşari. Mai ştiau că mănuşarii erau luptători. Când Aryz trecu prin interfaţă instrucţiunea asupra luptei, o acceptară nerăbdătoare, totuşi tulburate. Nu păreau în concordanţă cu instrucţiunile ascunse adânc, în instinctele lor.

Cinci ani petrecuţi în condiţiile acelea o făcuseră introspectivă. Nu aştepta nimic, căuta prea puţin dincolo de experienţa ochilor-închişi. Ochii-deschişi cu Grayd părea de-abia mai mult decât un vis. De obicei, reuşeau să ignore creatura rotundă şi ciudată, aflată în încăpere cu ele; aproape tot timpul, era cuplată de mandat şi Mam.

Era absolut convinsă de un singur lucru. Numele ei era Prufrax. O repeta în ochi-deschişi şi ochi-închişi, unica ei siguranţă.

Nu mult înainte de luptă, fusese într-o condiţie asemănătoare somnului fără vise, aidoma unui robot primind comenzi. Acea parte din Prufrax care preluase controlul personalităţii vreme de cinci ani, în timpul ochilor-închişi şi ochilor-deschişi, fusese îndepărtată prin instrucţiunile de luptă programate de Aryz. Ea zburase, aşa trebuie să zboare mănuşarii (deşi mănuşile nu păreau tocmai bune). Luptase, încleştându-se (credea) cu ea însăşi, dar cine putea fi sigur de ceva?

Hotărâse, de multă vreme, că realitatea nu trebuia căutată cu prea multă râvnă. După bătălie, recăzuse în mandat – în ochi-închişi – de-a dreptul doritoare.

Şi ce importanţă avea? Dacă ochi-deschişi era chiar mai puţin limpede decât ochi-închişi, de ce avea senzaţia sâcâitoare că ochi-deschişi erau atât de irezistibili, atât de necesari? Încerca să uite.

Apăruse însă o modificare şi în ochi-închişi. Înainte de luptă, informaţia fusese selectată. Acum putea hoinări după voie prin mandat. Părea că adulmecă informaţia cea nouă, complet nefamiliară, ca pe izul oceanului. De-abia ştia de unde să înceapă. Se poticnea de:

...ca toate navele să deţină unui indiferent de mărimea sau clasa lor,

tot aşa cum fiecare individ poartă harta speciei. Mandatul trebuie să conţină toate informaţiile rasei noastre, incluzând istoria exactă şi necenzurată, deoarece dacă am învăţat ceva este faptul că relatările cenzurate şi neadevărate induc în eroare ochii conducătorilor. Conducătorii trebuie să aibă acces la adevăr. Este responsabilitatea lor. Orice li s-ar spune celor care lucrează sub nivelul conducătorilor, indiferent din ce motiv, nu trebuie să fie crezut de conducători. Subordonaţilor li se spun minciuni. Conducătorii trebuie să caute şi să primească relatări pe cât mai exacte posibil, altfel vom fi slăbiţi şi vom decădea...

Ce vise minunate trebuie să fi avut conducătorii! Ei posedau un fel de talent propriu, numit *adevăr,* utilizând *mandatul.* Prufrax de abia putea crede aşa ceva. În cursul tentativelor ei de explorare ale noilor domenii de ochi-închişi, începu să lege termenul *mandat* de ceea ce simţea. Acolo era ea, de fapt.

Şi era singură. Cândva, explorase împreuna cu Grayd. Acum nu se mai vedea nici urmă de Grayd.

Învăţa repede. În scurtă vreme, umblă de-a lungul unei plaje pe Pământ, apoi o plajă pe o planetă numită Myriadne, şi alte plaje, apărând şi dispărând. Trecând rapid prin înregistrări, obţinu un *eidos* estompat şi află, astfel, ce însemna o plajă de abstracţiune. Era o graniţă între un soi de ochi-închişi şi un altul, între apă şi sol, nici unul neavând vreun corolar în ochi-deschişi.

Unele plaje aveau nisip. Altele aveau nori – *eidos*-ul norilor era destul de atractiv. Şi una...

o avea pe ea însăşi, alergând speriată, zbierând.

Strigă, dar silueta dispăru. Prufrax rămase pe o plajă, sub un astru galben-verzui, pe o planetă denumită Kyrene, simţindu-se mai singură ca oricând.

Continuă să exploreze, sperând s-o găsească pe Grayd, dacă nu fiinţa care semăna cu ea. Grayd n-ar fi fugit de ea. Grayd ar...

Creatura rotundă îi răsări înainte, mişcând spasmodic membrele neputincioase. Acum era rândul ei să fugă, înspăimântată. Până atunci n-o mai întâlnise în ochi-închişi pe fiinţa rotundă. Acum, se deplasa; avea o ţintă. Alergă peste pământ, nori, copaci, stânci, vânt, aer, ecuaţii şi o margine a fizicii. Cu cât fugea mai mult, cu cât se îndepărta de sfera cu mâini şi un cap mic, cu atât era mai puţin speriată.

N-o găsi niciodată pe Grayd.

* * *

Amintirea luptei era proaspătă şi dureroasă. Îşi amintea junghiurile din mâinile scoase fără pricepere din mănuşi. Mediul ei se prăbuşise şi fusese înlocuit de ceva neclar. Prufrax căzuse într-un somn adânc şi visase.

Visele îi erau complet nefamiliare. Dacă curba somnului ei cotea spre stânga, visa despre filozofii, limbaje şi alte lucruri pe care nu le putea descrie. Un viraj către dreapta ducea la istorii şi ştiinţe atât de incomprehensibile, încât deveneau coşmaruri.

Era un somn extrem de neplăcut şi nu-i păru câtuşi de puţin rău să descopere că, de fapt, nu dormea.

Momentul crucial veni când învăţă cum să-şi încetinească virajele şi schimbările subiectului visului. Pătrunse într-un loc plăcut, despre care nu avusese ştiinţă, dar care nu părea ameninţător. Exista o întindere vastă de apă, însă n-o înspăimânta. Nu putu nici măcar s-o identifice ca apă, până nu o ridică în căuşul palmei. Dincolo de apă, se găsea o podea de particule mişcătoare. Deasupra apei, o întindere deschisă, nu neagră, totuşi, evident, spaţiu, atrăgându-i ochii într-un albastru-verzui palid, deşi intens. Acolo se afla figura cu care se întâlnise în nava-sămânţă. Ea însăşi. Silueta o urmărea. Fugi.

Peste hotar, în informaţiile Senexi. Înţelese atunci că ceea ce vedea nu putea proveni din sinele ei. Recepţiona date de la altă sursă. Poate fusese capturată. Era posibil ca, acum, să fie interogată cu forţa. Grăitorul discutase asemenea posibilităţi, însă nici unul dintre mănuşari nu fusese învăţat cum să se apere în anumite situaţii. În loc de aşa ceva, se afirmase – cu termeni nelăsând loc altor gânduri – că singurul răspuns era autodistrugerea. De aceea, încercă să se sinucidă.

Stătea în frigul tăios al unei încăperi alb-roşii, cu picioarele apropiate, dar neatingând fluidul ce acoperea podeaua. Informaţia nu era corespunzătoare simţurilor ei – părea neclară, improprie. Spre deosebire de alte date, aceasta nu permitea participare sau mişcare. Totul era încremenit, solid.

Nu putu descoperi un mijloc efectiv de a se sinucide. Decise să închidă ochii şi, pur şi simplu, să dorească să dispară. Dar, închizând ochii, trecea doar într-un nivel mai profund, sau mai superficial de înşelătorie – alte categorii, subiecte, imagini. Nu putea dormi, nu era obosită, nu putea muri.

Pluti, precum o frunză pe un pârâu. Gândurile i se ordonară şi se închipui pe apa denumită ocean. Rămase cu ochii deschişi. Absolut accidental, întâlni:

Instrucţiune. Bun venit la prezentarea utilizării mandatului. La procesor noncombat, sarcinile tale sunt de a întreţine mandatul, de a furniza informaţii esenţiale pentru superii tăi şi, dacă este necesar, de a proteja sau distruge mandatul. Mandatul este primul tău super. Dacă necesită întreţinere, te vei conforma. Odată cuplat cu mandatul, ca acum, poţi explora orice aspect al informaţiilor, solicitând transmisie. Pentru solicitarea transmisiei, indică miezul subiectului respectiv...

Prufrax! strigă ea în tăcere. Ce este Prufrax?

Imediat se auzi un glas cu un alt ton.

Ah, asta chiar că-i o istorie interesantă! Am fost biograful ei, organizatorul benzilor vieţii ei (ref GEORGE MACKNAX) şi am cunoscut-o bine în ultimii ei ani de viaţă. S-a născut în Ferment 26468. Aici sunt benzi selecţionate. Alege accentuarea. Urmează analize.

* * *

= Hei! Cine eşti? E cineva aici, cu mine...

= Ssst! Ascultă! Priveşte-o. Cine este?

Priviră, ascultară informaţiile.

= Păi, este *eu*... aşa ceva...

= Este *noi*.

* * *

Avea doi metri şi jumătate înălţime. Părul îi era negru şi des, deşi tăiat scurt: membrele musculoase, cu toate că alungite datorită antrenamentelor şi tratamentelor hormonale. Avea şaptesprezece ani, una din puţinele păsări născute în sistemul solar, şi deja purta un cip pe umăr. Peste tot unde mergea, păsările o întrebau despre maică-sa. Jay-ax:

— Eşti mai bună decât ea?

Bineînţeles că nu! Cine putea fi? Era însă bună; aşa spuneau instructorii. Instrucţia i se apropia de sfârşit şi, fie că urma să avanseze la şoim, ori să rămână pasăre, avea să-şi facă munca bine. Dacă o întrebai pe Prufrax despre maică-sa, aveai toate şansele s-o vezi strângând din buze şi fulgerând din ochi.

Pe Mercior, Terenurile ocupau patru mii de hectare şi aveau propriul lor port. Terenurile erau împărţite în Pământ, Spaţiu şi Gândire, iar instrucţia în fiecare zonă era obligatorie pentru novici, păsările care porneau antrenamentul de şoimi. Prufrax era novice trei. Depăşise Pământul deşi

detesta lupta la sol – şi, de doi ani, se afla în Spaţiu. Toţi spuneau că perioada cea mai grea n-o reprezenta absolvirea Spaţiului, ci cei patru ani de Gândire, după acţiunile planetare şi în orbită.

Prufrax nu era un gen introspectiv. Atunci când îi convenea, putea fi silitoare. Avea înclinare spre matematica armamentelor, fizica i se părea simplă, atunci când exista o aplicaţie directă, însă teoria serviciului şi polinstruc – pe care le gustase numai în cursurile de prepasăre – o plictiseau.

De când fusese fetiţă, de la cinci...

= Cinci! Cinci ce?

şi văzuse navele, costumele de luptă şi fiburile maică-sii, ştiuse că n-avea să fie fericită niciodată, până n-avea să se aventureze departe şi să fixeze o navă-sămânţă în vizor, convingând un Senexi de apropierea sfârşitului...

= Fuz! Vorbeşte Fuz!

= Ce-i aia?

= Tu eşti eu, ar trebui să ştii...

= Fu nu sunt tu, iar noi nu suntem ea.

Fuz, spuse mandatul şi datele se schimbară.

— Mâine veţi căpăta primele voastre implanturi. Ele vă vor permite să vă coordonaţi cu motoarele fazei unghi-zero şi să găsiţi ţintele mult mai rapid decât aţi fi putut s-o faceţi cu biologicele simple. Desigur, implanturile vă vor fi transmise în sistemul limbic prin nări – iritaţie minoră şi neplăceri cu sinusurile, doar atât... Mai târziu, în decursul instrucţiei, vor fi instalaţi şi conectorii şi adaptorii digitali. Aveţi întrebări?

— Da, domnule. Prufrax se ridică în vârful clasei sferice, obligând instructorul şoim să-şi încline platforma. Am probleme cu matematicile fazei unghiului-zero. Reducţia momentelor realului.

Alţi novici trei chiţăiră; şi ei avuseseră aceleaşi probleme. Instructorul oftă:

— Nu vrem să vă instalăm, tuturor, amăgitori. Şi aşa este destul de neplăcut că trebuie să implantăm biologice. Este preferabilă educaţia individuală. Solicitaţi amăgitori?

Era un fel de provocare. Cu toţii răspunseră negativ, dar Prufrax zâmbea în secret. Ea cunoştea subiectul. Pur şi simplu, o încânta să i se explice, iarăşi, matematicile. Putea aprofunda o învăţătură deja asimilată. Alţii, mai puţin versaţi, aveau să profite şi ei. Nu se irosea timpul. Simţea plăcere în arma ei – arma pe care avea s-o utilizeze împotriva Senexilor.

— Faza unghi-zero este reducţia temporară a momentelor realului.

Înaintea fiecărui student apărură ecuaţii şi plexuri, pe măsură ce şoimul continuă: Cuiburile ireale pot intra în conflict, dacă se plasează o barieră între participantul principal şi simularea realului. Eficacitatea participantului poate fi determinată de către un model convenabil, denumit unghiul fazei. Faza unghiului-zero se obţine de către un câmp de probabilitate opac, conform cu Fourier-ul transformat al separării undelor reale. Aceasta poate fi determinată şi de reflecţia razei – o contracarare efectivă a fazei unghiului-zero, deoarece raza este întotdeauna compusă, iar componentele sunt întotdeauna reversibile temporal. Aceştia sunt adevăraţii gedanki...

= Faza unghi-zero. Învaţă Fuzul.

= Îi urăşte mult, nu-i aşa?

= Pe Senexi? Ei sunt Senexi.

= Cred că... ochi-deschişi este lumea Senexi. Ce înseamnă asta?

= Că suntem prizonieri. Ai fost capturată înaintea mea.

= Ah.

Veştile sosiră pe când era în convalescenţă după implant. Nave-sămânţă violaseră din nou spaţiul uman, azvârlind cuci pe treizeci şi cinci de planete. Toate fuseseră colonii tinere, iar cucii distruseseră toată viaţa, apoi încercaseră reînsămânţarea cu forme Senexi. Superii reacţionaseră sterilizând suprafaţa planetei. Nici o victorie, pierderi de ambele părţi. Se părea că Senexii erau atât de răuvoitori, încât nu le păsa de succes, doar de distrugere.

Îi ura. Nu-şi putea imagina ceva mai rău.

Prufrax avea douăzeci şi trei de ani. Peste un an urma să posede calificarea de a şoimări pe un crucişător/corsar. Avea să-şi demonstreze ura.

* * *

Aryz se simţi alunecând în gândultim, configuraţia mentală care preceda întotdeauna autodistrugerea unei derivaţii ind. Ce mai avea de făcut? Fragmentul supravieţuise, dar cu ce preţ, în ce scop? Nu se realizase nimic. Nebuloasa fusese pierdută, sau aşa bănuia el. Mai mult ca sigur, n-avea să cunoască niciodată rezultatul real.

Simţea o iritare vagă datorită lipsei unui spectru de răspunsuri. Lipsită de un ţel, derivaţia ind nu era altceva decât un exces de plasmă.

Privi înăuntru, la prizonier şi forme, toate cuplate la mandat şi se întrebă ce să facă cu ele. Cum aveau umanii să reacţioneze faţă de situaţia în care se găsea el? Probabil, cu mai multă vigoare. Aveau să lupte. O

făcuseră dintotdeauna. Chiar şi lipsiţi de conducători, fără scopuri limpezi, până şi în pragul înfrângerii. De unde aveau atâta vitalitate? Erau oare superiori, meritau mai mult? Dacă erau mai buni, atunci era corect ca Senexii să se împotrivească triumfului lor?

Aryz se retrase rigid de concluzie. Îi studiase prea mult. Cu siguranţă, îl infectaseră. Totuşi, aici exista cel puţin umbra unui ţel. Trebuia să se răspundă la o întrebare.

Făcu pregătiri. Erau semne că teaca flux a minţii-clocă nu era permanentă, ba chiar se decabla rapid. Când avea să apară, Aryz urma să-i prezinte o analiză, o idee.

Îşi dădu seama, nu prea clar, că după normele Senexi era de-acum nebun de legat.

Avea să se cupleze la mandat, îmbunătăţind interfaţa oarecum izolatoare, utilizată anterior în căutarea răspunsurilor sortate. El, prizoniera şi formele urmau să se cufunde, împreună, în istoria umană. Aveau să fie aidoma celor tineri, sugând la o mamă-animal de Populaţia I – exact opusul procesului Senexi, unde tinerii hrăneau mintea-clocă cu hrană şi informaţii.

Mandatul urma să hrănească, ori să otrăvească. Sau ambele.

* * *

= Ea a iubit?

= Ce... vrei să zici, dacă a primit?

= Nu, ea... noi... eu... am dat?

= Nu înţeleg ce vrei să spui.

= mă-ntreb dacă *ea* ar înţelege ce vreau...

Iubire, spuse mandatul şi datele urmară.

Prufrax avea douăzeci şi nouă de ani. Fusese numită pe un crucişător, în cadrul unui program nou, unde luptători superiori, dar netestaţi, erau trimişi în plină acţiune, fără nici un fel de acomodare preliminară. Programul avea rolul de a constata cât de bine îi pregăteau Terenurile pe luptători; unii îl considerau nesăbuit. Însă lui Prufrax i se părea perfect satisfăcător.

Crucişătorul era un corsar de un milion de tone, cu un contingent de cincizeci şi trei de şoimi şi optzeci de membri ai echipajului. Prufrax urma să fie utilizată în al doilea val de atacatori, urmând prima luptacerbă.

Era speriată. Asta era un lucru bun; corect dirijată, teama îmbunătăţea biologicele fundamentale. Crucişătorul avea să facă un raid în spaţiul Senexi, răzbunându-se pentru ultimele programe de însămânţare a cucilor. Mai mult ca sigur, urmau să se ciocnească de nave-ţepi şi nave-sămânţă.

Lupta avea să fie îndârjită.

Corsarul execută ultima negaţie a supremaţiei realului şi se strânse într-un spaţiu buretos, intens şi periculos. Se mai contractă o dată şi apăru mult deasupra planului galactic.

Prufrax stătea în popota şoimilor, privind rotaţia simulată a bulgărelui stelar. Numere codificate în roşu pulsau de-a lungul frontierelor teritoriului Senexi cunoscut, simbolizând stele bătrâne, matahale întunecate, întreaga zonă fantomatică unde cuceriseră întâi puterea, atunci când soarele terestru era un ţânc învăluit în ceţuri. O săgeată verde indica poziţia corsarului.

Împreună cu ceilalţi, bău suplimentări de bureţi spaţiali, dar se simţea izolată din cauza debutului ei, a fricii. Toţi păreau atât de calmi... Majoritatea erau patru, sau cinci – participau la a patra, sau a cincea bătălie. De unu, erau zece, plus câţiva şoimi experimentaţi, având între nouă şi douăzeci şi cinci de bătălii la activ. Nu exista nici un treizeci. Treizecii activi erau rari; puţinii care supravieţuiseră atâtor angajamente fuseseră scoşi din lupte şi trecuţi în rezervă, intrând în serviciul relaţiilor cu publicul, sub polinstructori. De cele mai multe ori, sfârşeau în fiburi, jucând slab şi părând nefericiţi.

Totuşi, pe când Prufrax era mult mai naivă, eroii ei fuseseră un bărbat şi-o femeie, alcătuind o echipă cu treizeci, pe care-i urmărise fib după fib – Kumnax şi Arol. Fuseseră actori mai buni decât majoritatea.

Zi după zi, exersau în costumele de luptă. În vreme ce echipajul umbla de colo-colo, şoimii erau trecuţi prin instrucţia implantată, denumită deja, în argou, Ştiinţa, spre deosebire de Grai, educaţia din clasă. Căpăta detalii de ansamblu, îndeajuns ca să-i stârnească interesul, dar insuficient pentru stimularea interesului morbid.

= Uite, iarăşi. Simţi?

= Îl ştiu. Da... Cel rotund, parte din ochi-deschişi...

= Senexi?

= Nu, un frate fără nume.

= Fratele... tău?

= Nu... nu ştiu.

= Ne poate face rău?

= N-a făcut-o niciodată. Încearcă să ne vorbească.

Lasă-ne în pace!

= Dispare...

Existau, totuşi, fragmente de informaţie pe care nu le mai primise până atunci, informaţii destinate doar luptătorilor, pentru a-i ajuta în meseria lor. Şoimii bătrâni vorbeau despre trecut, când datele erau disponibile oricui. În

popotă circulau istorii despre Senexi şi Prufrax izbuti să închege câte ceva despre originea şi dezvoltarea lor.

După spusele unui douăzeci, iniţial lumile Senexi fuseseră mase uriaşe de gaz rece, rotindu-se în jurul unor stele tinere, strălucitoare, aproape lipsite de metale. Giganticele lor planete gazoase descriseseră în jurul sorilor orbite de milioane de kilometri şi fuseseră acoperite de praful stelelor vecine, moarte; elementele fundamentale: carbonul, azotul, siliciul şi fluorul se strânseseră în cantităţi suficiente pe unele dintre planete, pentru a permite biologie de Populaţia I.

În oceanele reci de amoniac, lipidele se combinaseră în lanţuri complexe. Un fel de viaţă primordială apăruse şi înflorise. După milioane de ani, se dezvoltaseră primele forme Senexi. Prin comparaţie cu evoluţia de pe Pământ, procesul se desfăşurase destul de rapid la început. Mecanismele procreării şi evoluţiei fuseseră complexe ca acţiune, dar simple din punct de vedere chimic.

Nu existase o concurenţă între formele de viaţă cu fundamente genetice diferite. Pe Pământ se pierduse mult timp datorită selecţiei dintre sumedenia de căi posibile de transmitere a cunoştinţelor genetice.

Iar printre primii Senexii nu existase moarte, exceptând crimele. Moartea sosise mult mai târziu, autoimpusă datorită motivelor sociale. Colonii enorme de individuali protoplasmatici se contopiseră, treptat, în formele-echipă, familiare acum.

În scurt timp, informaţia era transferată prin înmugurirea derivaţiilor ind: culturile s-au dezvoltat rapid, pentru a proteja integritatea larvelor, ca să le permită să se regrupeze şi să formeze o nouă minte-clocă. Tehnologiile fuseseră limitate la puţinele materiale grele disponibile, dar Senexii se dezvoltaseră o vreme cu foarte puţină tehnologie. Erau bine adaptaţi mediului lor, cu puţini atacatori de pradă şi lipsiţi de nevoia vânătorii, absorbind nutrienţii răzleţi din atmosferă şi din straturile de amoniac lichid. Cu simţurile reglate pe frecvenţele radio şi microunde, nu după mult timp transformaseră grupuri de derivaţii ind în lanţuri de radiotelescoape, străpungând atmosfera densă şi cercetând amănunţit universul. În special centrul forte activ al galaxiei tinere. Jeturi gigantice de materie, întinzându-se dinspre alte galaxii şi emiţând radiaţie de înaltă energie, se dovediseră laboratoare pentru observările lor indirecte. Pentru ei, fizica reprezenta o ştiinţă primitivă.

Deoarece în ciclurile de incubare nu se pierdeau deloc, sau foarte puţine cunoştinţe, dezvoltarea culturală era uneori rapidă; deoarece greutatea inutilă a cunoştinţelor devenea adeseori prea apăsătoare, dezvoltarea

culturală încetinea frecvent, transformându-se în târât.

Utilizând apa drept material de construcţie, dezvoltând tehnici încă imperfect cunoscute de oameni, Senexii se pregăteau pentru călătorii dincolo de planetele lor de baştină.

Ascultându-i pe şoimii mai vârstnici, Prufrax se întreba cum ajunseseră oamenii să cunoască toate amănuntele acelea. Senexii fuseseră capturaţi şi interogaţi? Erau doar simple teorii? Exista cineva care să cunoască, realmente, adevărul – cineva pe care să-l poată întreba?

= Este slabă.

= De ce?

= Este mai bine ca mănuşarii să ignore anumite cunoştinţe. Unele întrebări trebuie lăsate superilor supremi.

= Te gândeşti că aici poţi răspunde întrebărilor ei, întrebărilor noastre?

= Nu. Nu. Întâi învăţ despre mine... despre noi.

În ora dinaintea luptei, Prufrax încercă să găsească un loc unde să fie singură. Pe corsar, lucrul acesta nu era prea greu. Mărimea navei era uriaşă, pentru numărul şoimilor şi echipajului de la bord. Existau multe zone unde îşi putea pune un environ şi să meargă sau să plutească, în tăcere, înconjurată de formele negre ale echipamentelor ambalate în plexerv. Foarte multe din operaţiunile navei nu le înţelegea, nu-i fuseseră explicate. De ce purtau atât de mult echipament suplimentar, arme – mult mai multe decât aveau nevoie, chiar şi cu cele de rezervă? Putea emite unele ipoteze – de pildă, superiorii de pe Mercior doreau ca toate crucişătoarele lor să fie capabile de adaptabilitate şi flexibilitate în misiuni – însă ignoranţa ei o tulbura mai puţin decât *motivul* ignoranţei. De ce era nevoie să-i ţii pe luptători în beznă, în privinţa atâtor subiecte?

Se împinse prin tunelele non-g reci, simţindu-se uşor complexată de singurătate şi linişte. Un coridor cotea spre exterior, către blindajul crucişătorului. Ezită, privind în lungul lui cu reflectorul environului, când un piuit o avertiză că se găsea în apropierea unui alt membru al echipajului. Fu uşor surprinsă gândindu-se că mai existau şi alţii la fel de curioşi ca ea. În imaginaţie, ceilalţi şoimi şi membri ai echipajului depăşiseră de multă vreme nevoia iscodirii şi o priveau ca pe ceva păsăresc. Prufrax se obişnuise să fie diferită – dintotdeauna se simţise, cu destulă mândrie, puţin ieşită din comun. Porni expertă prin tunel, desfăcând braţele şi îndoind picioarele, aşa cum ar fi făcut într-un costum de luptă.

Tunelul era plin cu o ceaţă verzuie, uşor lăptoasă, absorbind raza environului. Nu putea fi lotuşi mai lung de vreo două sute de metri şi era destul de drept. Semnalul piui mai puternic.

Putea distinge în faţă o bulă de armament demontată. Ea constituia explicaţia pâclei: un aerosol plexerv difuzat în presiune scăzută. În bulă se afla un bărbat, cu environul strălucind violet palid. Deopacizase o secţiune a bulei şi privea spre stele. La apropierea ei, se răsuci şi o cercetă atent. Părea să fie un şoim – avea formă de luptă, înalt, zvelt, cu păr castaniu deasupra pielii albe, ochi mari cu pupile atât de întunecate, încât lui Prufrax i se păru că priveşte, prin capul lui, în spaţiul dindărăt.

— Sub, rosti ea când enviroanele lor se întâlniră şi se contopiră.

— Supra. Ce cauţi aici?

— Voiam să le întreb acelaşi lucru.

— Ar trebui să te pregăteşti pentru luptă, o mustră el.

— Mă pregătesc. Deocamdată simt nevoia să fiu singură.

— Da. Reveni către stele. Şi eu făceam aşa...

— Nu lupţi acum?

Clătină din cap.

— Am trecui în rezervă. Sunt cercetător.

Prufrax se strădui să nu pară impresionată. Probabilitatea întâlnirii era aproape zero. Un bitalent constituia o raritate.

— Ce fel de cercetări?

— Corelez date găsite la inamic.

— N-o să găseşti mare lucru după ce terminăm cu faza zero.

Ar fi fost politicos din partea lui să spună: „S-aveţi parte!”, ori să ofere altă încurajare. Nu comentă însă în nici un fel.

— De ce vrei să-i cercetezi?

— Pentru a lupta cât mai bine cu un inamic, trebuie să-l cunoşti. Ignoranţa înseamnă înfrângere.

— Te ocupi de tactici?

— Nu tocmai.

— Atunci, ce anume?

— În veghea asta, vei trece printr-o luptacerbă dură. Îţi fac o propunere. Luptă bine, observă, vino şi spune-mi ce-ai văzut. Atunci îţi voi răspunde la întrebări.

— Să-ţi raportez ţie înainte s-o fac superiorilor mei imediaţi?

— Am autoritatea respectivă, rosti el. (N-o minţise nimeni, niciodată, nici măcar nu-l suspecta c-o putea face.) Eşti incitată?

— Foarte.

— Ce vei face?

— Mă duelez cu luptători Senexi, apoi vânez derivaţiile ind şi minţi-le-cloci.

— Câţi luptători intră?

— Doisprezece.

— Ţintă mare, nu?

Prufrax încuviinţă.

— Când eşti acolo, întreabă-te – pentru ce luptă ei? Înţelegi?

— Am...

— Întreabă-te pentru ce luptă. Atât. Apoi întoarce-te la mine.

— Cum te numeşti?

— Este lipsit de importanţă. Acum, du-te.

Prufrax reveni la centrul prep când începuseră tonurile de avertizare ale bureţilor-spaţiali. Super-şoimii treceau printre luptătorii aliniaţi, verificând echipamentele şi probele punctelor corporale pentru orientare mintală. Prufrax aşteptă ca masca senzorială mulată să-i fie trasă pe cap.

— Gata! făcu super-şoimul. Luptacerbă! O bătu pe umăr: Noroc!

— Mulţumesc, sir! Se aplecă şi se strecură în costumul de luptă. Alţi unsprezece şoimi făcură acelaşi lucru, de-a lungul liniei de lansare. Superii şi ceilalţi membri ai echipajului părăsiră încăperea şi douăsprezece raze roşii conturară tubul de lansare. Automat, costumele de luptă se ridicară, aliniindu-se pe razele individuale. În jurul lor, câmpurile se învolburară, precum o ţesătură argintie într-o apă curgătoare, apoi încremeniră şi se solidificară în pereţi reci, scânteietori, pulsând pe măsură ce se acumula energia de lansare.

Primi tactica. Senzorii navei deveniră parte a reţelei ei de informaţii. Zări nava-ţeapă a Senexilor – diametrul de doisprezece kilometri, cucii împânzindu-i blindajul exterior, aidoma unor viermi pe un fruct roşu, şerpi aşteptând să-i înhaţe.

Era speriată şi fericită, atât de excitată încât îi crescu temperatura corpului. Costumul de luptă îi reglă echilibrul.

Când numărătoarea ajunse la zece şi nouă, comută de la biologic la ciber. Implantul – după ce, săptămâni de zile, absorbise majoritatea proceselor ei de gândire – deveni Prufrax.

O clipă păru că erau două exemplare. Biologicul continuă, iar în regiunea aceea se putea chiar relaxa puţin, de parcă urmărea un fib.

Cu o încetineală desprinsă parcă din vis, în timpul electronic al ciberului, costumul ei urmă raza. Prufrax văzu stelele şi se orientă spre farul navei, folosindu-le pe ambele drept referinţă, plonjând în formaţia spadă-floare, ca să atace nava-ţeapă. Cucii se retraseră în uriaşa carcasă roşie, aidoma unor viermi reintrând într-un măr. Apoi, sute de punctuleţe negre apărură în cvadrantul cel mai apropiat de sabia-floare.

Şerpii ţâşniră, fiecare pilotat de o derivaţie ind Senexi. „Luptacerbă!” îşi spuse ea în biologic, înainte ca porţiunea respectivă să cedeze complet ciberului.

De ce am fost azvârliţi din beznă
prin gheaţă şi foc, o ploaie
de scântei? o întrebare:
Ca să construim poate iadul.
Lovim aici, acolo;
Pornim luciri scurte, cădem prin
şi traversăm iarăşi.

Prin micşorarea noastră, vedem ce
Frumuseţe avem.
În cerc, fericiţi
Împreună, formăm un
Imperian epuizat.
Simţim goana
vânturilor arzătoare şi totuşi
pălim şi slăbim.

Noi flăcări de mânie, lumină nouă,
prăbuşindu-se precum soarele prin
gheaţă
noroioasă şi noapte şi cad
Aproape, rotindu-se albastre şi
strălucitoare.
Cu timpul, şi ele
Obosesc. Se înroşesc.
Ne alăturăm, comparăm trecuturi
reci pe cărări vălmăşite,
devenim cenuşii.

Şi iarăşi.
Suntem o curgere de cenuşă
tovarăş, în noroi,
jos şi-n exterior.
Dormim.

Deasupra şi dedesubt se formează
fluvii.
Deasupra, şerpi de fier se răsucesc,
zăngăne şi spintecă, răsună,
ochi de heliu urmărind, privind
Şoimi din fulgi de zăpadă,
semnalizând muşchi de granit şi
dinţi de energie. Ce foame
constrânge scuipatul nostru veninos?

Zboară, loveşte zborul
de cristal, făcând ceaţa sur-verzuie
cu ploaia de amoniac.

Dormind, lunecăm,
şi de fiecare parte
aşteaptă ţărmuri nevăzute
cu gemetele unui talaz invizibil.
= Ea a scris asta. Noi. Unul din poemele ei... ale noastre.
= Poeme?
= Cred că un soi de fib.
= Nu-nţeleg ce spune.
= Ba înţelegi, cu siguranţă! Vorbeşte luptacerbă.
= Fuz-ul? Asta-i tot?
= Nu. Nu cred.
= Tu îl înţelegi?
= Nu complet...

Zăcea pe spate în cuşetă, cu picioarele încrucişate, ochii închişi, simţind retrăgându-se dominaţia implantului – supremaţia ciberului – şi durerea aproape plăcută din spate. Supravieţuise primei lupte. Nava-ţeapă se retrăsese, serios avariată, cu suprafaţa pârjolită şi ciuruită atât de puternic, încât n-avea să mai lanseze niciodată cuci.

Avea să devină o carcasă, o momeală. Scoasă din acţiune. *Satisfacţiune/scoasă din funcţiune/Satisfacţiune...*

Totuşi, cu opt din cei doisprezece luptători pierduţi, nu prea mai simţea exuberanţa refrenului. Şerpii luptaseră foarte bine. Cu bravură, ar fi putut spune. Atrăgeau, sacrificau, cooperau, demonstrând un spirit de echipă de calitatea celui din propriul ei grup. Strategia asigurase succesul raidului crucişătorului. O apropiere superioară, o tactică excelentă. Poate chiar şi

surpriză, deşi nu se anunţase încă analiza finală.

Fără avantajele acelea, puteau să fi murit cu toţii.

Deschise ochii şi privi configuraţia luminilor clipind în panoul plafonului, lumini cu codurile lor secrete, repetându-se din secundă în secundă, astfel încât, ori de câte ori le privea, implantul aflat adânc înăuntru era interogat şi reinstruit. Doar atunci când lupta, avea să ştie ce vedea acum.

Desen de Tudor Popa

Reveni în tunel pe cât putu de repede. Pluti în sus, către bulă, şi-l găsi acolo, înconjurat cu pachete de informaţii din ultima luptacerbă. Aşteptă până ce-şi întoarse ochii spre ea.

— Ei? întrebă el.

— M-am întrebat pentru ce luptă. Şi sunt furioasă.

— De ce?

— Pentru că nu ştiu. *Nu pot* să ştiu. Ei sunt Senexi.

— Au luptat bine?

— Am pierdut opt. Opt. Îşi drese glasul.

— Au luptat bine? repetă el, cu vocea mai aspră.

— Mai bine decât mi s-a spus vreodată c-o pot face.

— Ei au murit?

— Destui.

— Câţi ai ucis?

— Nu ştiu.

Ştia... Opt.

— Ai ucis opt, rosti el, arătând pachetele. Tocmai analizam lupta.

— Tu eşti înapoia a aceea ce se anunţă, ce se afişează?

— Parţial. Eşti un şoim bun.

— Ştiam că voi fi, vorbi Prufrax cu un ton simplu, calm.

— Deoarece au luptat curajos...

— Cum pot Senexii să fie curajoşi? se răsti ea.

— Deoarece, repetă el, au luptat curajos, de ce?

— Vor să trăiască, să-şi îndeplinească... îndatoririle. Asemenea mie.

— Nu, făcu el. Prufrax era derutată, deplasându-se între extreme în mintea ei, mai întâi rezistând, apoi cedând prea mult. Ei sunt Senexi. Nu sunt ca noi.

— Cum te numeşti? întrebă ea, schimbând vorba.

— Clevo.

Gloria ei nici măcar nu începuse şi se afla deja în plină prăbuşire.

* * *

Aryz îşi făcu legătura şi simţi cum săculeţul de maximă urgenţă, conţinând cunoaşterea minţii-clocă din mandat, creştea în jurul său precum cristalele de gheaţă pe un geam. Se afla într-o scenă statică. Tranziţia de la memoria vie la memoria maşinii umane avusese drept rezultat fie o codificare de date, fie o reducere a detaliilor; în ambele cazuri, memoria era rece, nu dinamică. Ar fi trebuit să fie comparată şi recorelată, dacă aşa ceva putea fi posibil vreodată.

Câte date umane trebuiseră abandonate, pentru a crea spaţiul acela?

Avansă prudent în memoria umană, apelând subiecte aproape în mod aleatoriu. În intervalul scurt cât lipsise, multe din lucrurile învăţate păreau să se fi estompat, sau deveniseră confuze. Derivaţiile ind aveau memorie permanentă; dintr-un motiv sau altul, datele umane nu puteau fi menţinute. Şi-aşa erau necesare atâtea eforturi, numai pentru a începe să priceapă modurile diferite de gândire.

Se retrase dinaintea datelor sociologice, încercând să rămână în domeniul fizicii şi matematicii. Acolo putea face conversii pe care să le înţeleagă fără prea mult efort.

Apoi se petrecu ceva neaşteptat. Simţi atingerea altei minţi, o testare blândă din partea unei surse, cu atât mai stranie cu cât părea familiară. Execută ceea ce putea trece drept un salut Senexi, dar nu în forma corectă, utilizând ceva ce derivaţia ind a unei echipe ar fi radiat unui tovarăş; un abuz major, deoarece, în mod vădit, nu provenea de la echipa lui, şi nici măcar din familia sa. Aryz încercă să se retragă. Cum era posibil ca minţile să se întâlnească în mandat? Retrăgându-se, intră într-o zonă vastă de date neinteligibile. N-avea nici una din caracteristicile altor regiuni umane pe care le examinase.

= Asta-i pentru maşini, vorbi cealaltă minte. Nu toate datele culturale sunt limitate la biologic. Te găseşti în zona unde sunt stocate programele şi proiectele ciber. Sunt accesibile numai unei maşini cuplate la mandat.

= Care-i familia ta? întrebă Aryz, primul pas în secvenţa utilizată de Senexi pentru solicitări urgente asupra identităţii.

= Nu am familie. Nu sunt o derivaţie ind. N-am acces la minţile-cloci active. Am învăţat de la mandat.

= Atunci, ce eşti?

= Nu ştiu cu exactitate. Nu mă deosebesc de tine.

Aryz pricepu cu ce avea de a face. Era mintea formei mutante, cea rămasă în încăpere, implorându-l când se apropia bariera transparentă.

= Acum trebuie să plec, zise forma.

Aryz rămase iarăşi singur în talmeş-balmeşul lipsit de sens. Se deplasă încet, prudent, în sectorul Senexi, apelând subiecte familiare. Dacă putuse întâlni o formă, fără îndoială se putea întâlni şi cu celelalte – poate chiar cu prizoniera.

Ideea era oribilă... şi fascinantă. Până atunci, din câte ştia el, nu mai avusese loc o asemenea intimitate între Senexi şi umani. Totuşi, metoda avea în ea ceva tipic Senexilor, de parcă derivaţiile ind ataşate de mintea-clocă trebuiau să se atingă de mentalităţi, în vreme ce scotoceau prin memoriile fără vârstă.

Oroarea dispăru. Nu i se mai puteau întâmpla prea multe nenorociri, acum, cu tovarăşi morţi, mintea-clocă în teaca de flux, scopul nesigur...

Ceea ce simţea Aryz, pentru întâia dată, era o mică măsură de *libertate.*

* * *

Istoria lui Prufrax cea originală continuă.

La început, îl vizită pe Clevo cu o mânie de-abia deghizată. Metoda lui agrava situaţia, ţelurile sale nu erau niciodată clar definite. Ce dorea de la ea, dacă dorea ceva?

Dar ea de la el? Întâlnirile lor erau clandestine, deşi nu interzise în mod precis. Prufrax era acum un şoim unu, cu suficientă libertate personală între antrenamente şi confruntări. În colţurile înfundate ale crucişătorului nu existau monitoare şi puteau face orice doreau. Cei doi se întâlneau în zone apropiate de blindajul navei, de obicei în bulele-arsenal, care se puteau deschide, dezvăluind stelele; acolo stăteau de vorbă.

Prufrax nu fusese obişnuită cu conversaţii prelungite. Şoimii nu erau instruiţi să fie volubili şi nici nu erau aleşi pentru curiozitatea lor. Totuşi, ex-şoimul Clevo era foarte vorbăreţ, fiind cea mai curioasă persoană întâlnită de ea vreodată, mai curioasă chiar decât ea, care se considera neobişnuit de iscoditoare.

Adesea era enervant, în special când juca „jocul conducerii”, cum îl denumise Prufrax. O conducea de la o întrebare la următoarea, aidoma unui instructor, însă fără capcane sau vreun ţel vizibil.

— Ce crezi despre mama ta?

— E important?

— Nu pentru mine.

— Atunci, de ce întrebi?

— Pentru că tu eşti importantă.

Prufrax înălţă din umeri.

— A fost o mamă bună. M-a purtat cu o descendenţă bine aleasă. M-a educat pentru concursul de şoimi. Îmi povestea aventurile ei.

— Orice şoim pe care-l cunosc, te-ar invidia pentru c-ai ascultat pe genunchii lui Jayax.

— Nu prea stăteam pe genunchii ei.

— O tactică de interogatoriu.

— Da, mda, a fost importantă pentru mine.

— Era o solitară prin accept?

— Da.

— Deci n-ai un tată.

— L-a ales fără referire la persoană.

— Atunci, de fapt, nu te deosebeşti prea mult de un Senexi.

Ea se zbârli şi începu să se retragă:

— Vezi?! Mă jigneşti iarăşi.

— Câtuşi de puţin. Tot timpul te-am întrebat un singur lucru, dar nici nu l-ai auzit măcar. Cât de bine cunoşti duşmanul?

— Suficient ca să-l distrug.

Nu-i venea să creadă că, de fapt, aceea fusese singura lui întrebare. Utiliza nişte tactici de interogatoriu foarte ciudate.

— Da, ca să câştigi bătălii, poate. Însă cine va câştiga războiul?

— Războiul va fi lung, răspunse ea încetişor, plutind la câţiva metri de el. Bărbatul se roti în bulă, acoperind un şir înceţoşat de stele. Crucişătorul se pregătea să părăsească iarăşi geometria statică: Ei luptă bine.

— Luptă cu convingere. Crezi că sunt răi.

— Ne distrug.

— Noi îi distrugem pe ei.

— Deci, întrebarea, zâmbi Prufrax, încântată de isteţimea ei, este cine a început să distrugă?

— Câtuşi de puţin, răspunse Clevo. Bănuiesc că, deja, nu mai există un răspuns clar. În mod evident, şefii noştri au hotărât că întrebarea nu-i

importantă. Nu. Noi suntem cei noi, ei sunt cei bătrâni. Bătrânii trebuie înlocuiţi. Conflictul s-a născut din diferenţa esenţială între Senexi şi oameni.

— Aceasta-i singura deosebire? Că ei sunt bătrâni, iar noi nu suntem la fel de bătrâni? Nu-nţeleg.

— Nici eu, pe de-a-ntregul.

— În sfârşit!

— Cu mult timp în urmă, continuă netulburat Clevo, Senexilor le trebuiau doar planele gazoase gigante, asemănătoare lumilor lor natale. Au trăit în pace miliarde de ani, înainte de formarea lumii noastre. Dar, deplasându-se de la o stea la alta, au găsit utilizări şi altor tipuri de planete. Pe noi ne interesau în special cele formate din roci, asemănătoare Pământului. Treptat, am învăţat să folosim şi giganţii gazoşi. Atunci când ne-am ciocnit, fiecare rasă încălcase teritoriile celeilalte. Tehnologia lor este atât de improbabilă, atât de străină nouă, încât, la prima întâlnire, am crezut că provin din altă geometrie.

— De unde ai aflat toate astea? îl privi suspicioasă Prufrax.

— Nu mai sunt şoim, replică el, totuşi eram prea valoros ca să fiu abandonat. Experienţa mea era prea vastă, iar aptitudinile extrem de utile. De aceea, am fost plasat în cercetare. Pare un loc singur pentru mine. Puţine contacte cu tovarăşii mei. O privi direct: Trebuie să încercăm să ne cunoaştem duşmanul, cât de puţin.

— E periculos, răspunse Prufrax aproape instinctiv.

— Da, este. Nu poţi urî ceea ce cunoşti.

— Trebuie să urâm. Ne face puternici. Senexii urăsc.

— Poate, încuviinţă el. Dar, uneori, nu ţi-ar plăcea să... stai jos şi să discuţi cu unul dintre ei, după o bătălie? Să vorbeşti cu un luptător? Să-i afli tactica, cum te-a învins la anumită mişcare, să compari...

— Nu! Prufrax se împinse cu iuţeală pe coridor. Plecăm. Trebuie să ne pregătim.

= Este inteligentă. Îl părăseşte. El este nebun.

= De ce crezi asta?

= Ar vrea să oprească lupta, să termine cu Fuz-ul.

= Dar a fost şoim.

= Bănuiesc că şoimii au devenit mănuşari. Însă şi mănuşarii au luat-o razna. Ca tine.

= ?

= Ştiai că ai fost folosit? Cum ai fost folosit?

= Acum, totul e neclar.

= Este sortită pieirii, dacă rămâne în preajma lui. Ce-i asta?

= Ne ascultă cineva.

= L-ai recunoscut?

= Nu, a plecat.

Următoarea bătălie fu îndeajuns de grea ca să cadă în luptăiad. Prufrax era în costumul de luptă, cu picioarele strânse la piept, gata parcă să izbească. Crucişătorul părăsi spaţiul-burete şi plonjă în acţiune înainte ca suplimentările de bureţi spaţiali să poată atinge eficienţa maximă. Era ameţită, dezorientată. Supraşoimii puteau doar spera că o comutare de pe biologic pe ciber avea să rezolve problema.

Nu ştia ce atacau. Tactica inunda implantul, însă ea nu recepţiona decât apă chioară; încă nu se contopise. Simţea că lucrurile erau confuze. Asta o deranja. Superii nu simt confuzie.

Crucişătorul era avariat. Măcar atât putea sesiza şi dorea să urle de mânie. Apoi i se ordonă contopirea cu implantul. Biologicul deveni ciber. Se afla în Ştiinţă.

Se reintegraseră deasupra unei planete gazoase gigant. Se găseau la şaptezeci şi nouă de mii de kilometri de atmosfera superioară. Avariile proveneau de la minele de gheaţă – blocuri din apă îngheţată, reglate de Senexi să rămână în spaţiul-burete până când o navă umană se integra în preajmă. Atunci apăreau şi ele, deţinând moment de conservare şi instabilitatea reziduală a unei ieşiri nereuşite în geometria statică. De fapt, nereuşită pentru o navă – extrem de reuşită ca armă.

Minele de gheaţă renunţaseră la supremaţia realului în zona crucişătorului şi aruncaseră în aer secţiuni întregi din blindaj. Pistele de lansare nu fuseseră deteriorate. Luptătorii se aliniaseră pe jeturile lor şi fuseseră azvârliţi în spaţiu, răspândindu-se în clasica floare-spadă.

Planeta era un cuib rece. Superii nu ştiau ce conţinea atmosfera, însă activităţile Senexi se înmulţiseră în sistemul stelar, concentrându-se asupra planetei respective. Superii hotărâseră să rişte. Luptătorii se îndreptară către atmosferă. Crucişătorul începu să planteze ouă de singularitate. Ouăle coborau înaintea luptătorilor, ovoide mari şi negre, cu suprafaţa granulată, părând că lasă în urmă dâre de umbră – siajul unei distrugeri născându-se în geometria statică, putând să transforme un gigant gazos într-un soare cu viaţă scurtă.

Timpul le era limitat. Luptătorii aveau să se grupeze pe sănii de intrare şi să coboare spre regiunile cu apă lichidă, unde, de obicei, Senexii îşi amplasau uzinele energetice. Luptătorii trebuiau, în primul rând, să distrugă orice uzină şi să caute cuci ascunşi în regiunile cu amoniac lichid, iar

apoi să vadă de ce era atât de importantă planeta respectivă.

Sui pe sanie împreună cu alţi cinci luptători. Pe măsură ce se apropiau, regiunile limpezi, doar puţin înceţoşate ale atmosferei, scânteiau datorită senzorilor Senexi. Din cele şase sănii ţâşniră raze, aidoma unui păienjeniş, distrugând senzorii. Începu schimbul de lovituri. Urlete, pârjol, după aceea o a doua floare dinspre sanie, la o adâncime de două sute de kilometri. Sania încetini şi se opri definitiv. Avea să fie singura lor cale de întoarcere. Costumele de luptă nu-i puteau scoate dintr-un puţ gravitaţional atât de puternic.

Coborî mai mult. Farul dilatat şi palid al astrului dispărea sub vârfurile norilor secundari, vopsind straturile în portocaliu şi purpuriu. La nivelul amoniacului lichid fu instruită să treacă pe memoria permanentă tot ceea ce vedea. Nu „vedea" multe, însă alţi senzori înregistrau destule, prelucrate ca de obicei în implantul ei. „Acolo este viaţă", se gândi Prufrax. Viaţă indigenă. Un alt exemplu al nepăsării Senexilor faţă de o decenţă elementară: interveneau pe o planetă care-şi dezvolta propria-i biologie complexă.

Temperatura crescu până la nivelul vaporilor de amoniac, apoi la cel al apei lichide. Presiunea exercitată asupra costumului de luptă era enormă şi Prufrax îşi consuma rezervele mai repede decât se aşteptase. La nivelul respectiv, atmosfera era ticsită de organic.

Şerpi Senexi se ridicară de dedesubt, depăşindu-i în altitudine, după care se îndoiră spre ei. Prufrax era desemnată ca plonjor de adâncime; ceilalţi de pe sania ei urmau să rămână pe loc, protejând-o. Pe când cobora, alt grup cu sanie o urmă, dublând paza.

Căută curba caracteristică a radiaţiei unei uzine-gheizer. O descoperi la limita inferioară a nivelului apei lichide, dincolo de care costumul ei nu mai putea înainta în siguranţă.

Senexii preluau convecţia gigantei gazoase de la adâncimi mai mari ca de obicei. Deasupra uzinei, aproape nedetectabil, se afla un alt obiect cu o curbă necaracteristică. Distanţa între ele era de zece kilometri. Uzina energetică aproviziona perechea situată mai sus prin jeturi concentrate de energie.

Prufrax încetini. La câteva zeci de kilometri deasupra ei, alţi doi luptători, detaşaţi din încăierarea scurtă de mai sus, îşi ocupară poziţiile de rezerve. Implantul femeii căuta o tactică adecvată. Deocamdată, avea să evite faza de unghi zero, încercând o recunoaştere. Putea simţi sunetul revărsându-se dinspre uzină şi tovarăşul ei – ritmic, nu un zgomot aleatoriu, ci deliberat. Ghidându-se după el, urmau valuri de organisme vermiculare mari, aidoma unor lanţuri de cârnaţi umpluţi cu aer. Erau lungi

de zeci de metri, cu grosimea maximă de doi metri şi semănau vag cu luptătorii-şerpi ai Senexilor. Vermicularii erau băştinaşi şi fuseseră ademeniţi în structura plutitoare de deasupra uzinei. Nici unul nu mai ieşea. Rezervele lui Prufrax se îndepărtară, coborâră şi se apropiară de ea dinspre flancuri.

Femeia decise aproape imediat. Putea întrezări un şablon în mişcarea băştinaşilor. Dacă intra în tiparul respectiv, ar fi putut pătrunde neobservată în structură.

= E o râşniţă. N-o recunoaşte.

= Ce-i o râşnită?

= Ar trebui să facă Fuz-ul! Este o chestie urâtă. Senexii le utilizează mereu. Împânzesc unele planete cu râşniţe, asemănătoare cucilor, însă pentru operaţiuni mai ample.

Creaturile erau trecute prin câmpuri separatoare. Materiile organice cădeau din partea de jos a construcţiei, materii prime pentru o altă creştere – cea a Senexilor. Elementele grele se stocau pentru o recoltare ulterioară.

Cu Prufrax în mijlocul lor, vermicularii zburară în separator. Interiorul avea o lărgime de câteva sute de metri, pereţii erau albi, ca plumbul, cu maşinării cenuşii, netede, plutind într-o pâclă de praf, ce răsuna spart cu behăiturile îndepărtate ale vermicularilor măcelăriţi. Prufrax încercă să se retragă, dar era prinsă într-un câmp selector. Costumul i se deforma şi fu răsucită violent, apoi azvârlită într-o magazie pentru examinare. Fusese ecranată de separator; planul ei de înregistrare, urmată de distrugerea structurii, fusese zădărnicit de un filtru automat.

— Informaţii suficiente!

Logica de comandă, programată în implant înaintea lansării, începuse să intre în acţiune.

— Fază de unghi zero pe uzină şi însoţitor!

Prufrax plutea în magazie, încă buimăcită. Ceva dispărea. Ciberul fâsâia, intrând şi ieşind; supercomenzile logice erau amestecate. Implantul ei funcţiona aiurea, redând comanda biologicului. Câmpurile selectoare zăpăciseră ţoale funcţiile ciber, până la procesoarele din armele ei.

Prudentă, examină unul câte unul sistemele descendente, hotărând ce putea şi ce nu putea face. Avu nevoie de vreo treizeci de secunde – un timp astronomic la scara implantului.

Încă putea folosi arma fază. Dacă era atentă şi nu-şi irosea energia, îşi putea croi drum afară din depozit, apoi, împreună cu escorta, ar fi distrus atât uzina cât şi separatorul. Până ce reveneau la sănii, implantul ei s-ar fi putut reorienta, executând suficiente reparaţii ca să poată rezolva faza de

apărare. Nu ştia ce o aştepta când – dacă – scăpa, însă aceea era grija ei cea mai mică.

Îngustă mai mult raza fazei şi-şi răsuci costumul de luptă, lovind un norişor din resturi de gheaţă şi praf fosforescent. Porni raza. Când obţinu un orificiu suficient de mare ca să poată trece prin el, înaintă, traversă alţi pereţi şi obstacole şi ieşi din depozit, în imponderabilitate. Pivotă şi aşternu o configuraţie de raze sub unghiuri obtuze, emiţând în acelaşi timp către escortă un mesaj asupra situaţiei.

Escorta nu se zărea. Separatorul începea să crape, împrăştiind resturi în atmosfera aproape opacă. Sunetul ritmic încetă şi mulţimea vermicularilor începu să se risipească.

Prufrax îşi opri căderea şi se propulsă cu câţiva kilometri în sus... direct într-o formaţie de şerpi Senexi. Abia avea energie să ajungă la sanie; nu mai putea fi vorba de luptă şi distrugerea uzinei.

Ciberul continua să nu funcţioneze.

Semnalul săniei era slab. N-avea timp să-i calculeze direcţia după ciberul inerţial de ghidare. În plus, după trecerea prin separator, nu te mai puteai încrede în ciberi.

De ce luptă atât de bine? întrebarea lui Clevo îi îmbâcsea gândurile. Blestemând, încercă să-şi limpezească mintea, păstrându-şi toate facultăţile disponibile pentru dirijarea costumului de lupta. *Când sunteţi de forţe aproximativ egale, nu-ţi poţi învinge adversarul, dacă nu-l înţelegi. Şi dacă l-ai înţeles cu adevărat, de ce să te lupţi şi să nu discuţi?* Clevo nu-i spusese niciodată aşa ceva... nu în aşa multe cuvinte. Făcea însă parte dintr-un lanţ logic, aparţinându-i numai ei.

Fii mai mult decât un automat, cu un domeniu îngust de posibilităţi. Nu-ţi subestima niciodată adversarul. Erau străvechi dictoane ale Terenurilor, nu pierdute pe de-antregul în decursul noii instrucţii, ci doar accentuate de Clevo.

Dacă ei luptă la fel de bine ca tine, poate că, în anumite moduri, gândesc ca tine. Nu uita asta.

Izolată, cu energia disipându-se rapid, n-avea de ales. Poate că dacă nu reprezenta nici un pericol, o lăsau în pace. Opri jetul ascendent şi intră într-o vrie de coborâre. În mod vădit, era pe drumul către un mormânt de înaltă presiune. Dacă-şi abandona protecţiile, ei aveau să-i simtă nivelele energetice, ba chiar să recepţioneze lipsa activităţii câmpului. Abandonă protecţiile. Dacă o lăsau să coboare şi nu încercau s-o termine definitiv – dacă se concentrau asupra luptătorilor activi de mai sus – ea mai avea destulă energie ca să ajungă în regiunile vaporilor de apă, situate mult sub

uzină şi, în tăcere, să ia o termală în domeniu. Cu puţin noroc, se putea apropia îndeajuns pentru a întinde o plasă de fază de unghi zero şi să radă uzina.

Avea la dispoziţie câteva minute ca să decidă planul. Căzând, zgâlţâită de vânturi ce o puteau azvârli la kilometri depărtare de domeniu, se rotea precum un fulg de nea rătăcit.

Nu putea nici măcar să-şi extindă energia şi să afle dacă o cercetau, verificându-i potenţialul.

Poate că-i subestimase. Poate că aveau să fie cu mult, mult mai riguroşi şi s-o distrugă, pentru siguranţă. Poate că aveau reguli nescrise de comportare, aidoma celor folosite de ea, luând în considerare intuiţia. În antrenamentul Terenurilor, intuiţiile nu erau încurajate – fiind mai nesigure decât ciberii.

Cădea. Temperatura spori. Presiunea exercitată asupra costumului ei începu să comprime rezerva de aer. Folosi transa de luptă pentru a reduce respiraţiile.

Cădea.

Întrerupse transa. Se împinse prin fumul des de evacuare. Alcătui plasa de raze. Îşi socoti rezervele. Intră într-un curent ascendent sub uzină. Termalul o purtă, o frunză în furtună, plutind înainte şi înapoi sub obiectiv. Deasupra pulsau uriaşii aspiratori de câmp, fulgerele conturând extensia lor invizibilă. Continuă să se ţină de rază.

Aproape leşină. În interiorul costumului era insuportabil de fierbinte.

Fu doar vag conştientă când alcătui configuraţia. Razele dispărură în obscuritate. Termalul o împinse printr-un strat de pâclă şi zări uzina, sus, deasupra turbulenţei atmosferice limpezi. Faza de unghi zero se împinsese prin aspiratorii de câmp, în sursele lor nodale şi în corpul uzinei, înconjurând-o cu albastrul strălucitor Cerenkov. Suprafaţa începu să se fisureze, după aceea straturile de mijloc şi, în cele din urmă, principalele suporturi. Bucăţile se desprindeau, vibrând, cu furia internă a distrugerii moleculare, apoi atomice şi, în sfârşit, a particulelor. Parafrazând descrierea unei acţiuni de rază, făcută de Terenuri, uzina devenise tot mai puţin convinsă de propria-i realitate. „Materia visează”, spusese un instructor cu un deceniu în urmă. „Visele sunt reale, menţinerea lor se face prin modificarea regulilor cu rezultate constante. Deranjează visele: modificarea regulilor duce la rezultate inconstante. Lucrurile nu mai rezistă.”

Se îndepărtă de curentul ascendent, găsi un altul şi se întrebă într-o doară cât de sus avea să fie urcată. În sfârşit, curiozitate. Ia să vedem, îşi spuse ea: un ultim experiment.

Acum se răcorise. Implantul pâlpâia, dând semne de recunoaştere. Nu-l folosi. N-avea rost să mărească durata de timp până la moarte. Nici un fel...

de rost.

Aproape neobservată, sania, manevrată de un luptător, lunecă sub ea.

* * *

Aryz aştepta în nemişcarea unei memorii Senexi, cu gândirea redusă temporar la un susur slab. Nu era limpede ce anume aştepta.

= Vino.

Modul de adresare nu era corect, totuşi recunoscu glasul. Gândurile i se puseră în mişcare şi urmă prezenţa nebuloasă, ieşind din teritoriul Senexi.

= Cunoaşte-ţi adversarul.

Prufrax... numele uneia dintre formele umane, trimisă împotriva propriului ei neam. Îi putea simţi prezenţa în mandat ferecată într-o bancă de memorii. Atinse banca şi prinse esenţialul – râşniţa, uzina, lupta din punctul de vedere al lui Prufrax.

= Află cum te cunoaşte adversarul.

Simţi o altă prezenţă, similară cu cea a lui Prufrax. Îi trebui o vreme să înţeleagă că prizonierul uman era o altă manifestare a formei, o reproducere a...

Ambele erau reproduceri ale femelei a cărei imagine se găsea în banca de memorii. Aryz nu era impresionat de numărul trei – mistica Senexi, puţinul existent în privinţa respectivă, fusese preocupată de cinci şi şase – totuşi, coincidenţa era izbitoare.

= Învaţă cum le vede adversarul.

Zări râşniţa prelucrând organicul – băştinaşi vermiculari – pregătind o însămânţare de proporţii a culegătorilor de deuteriu. În mod evident, operaţiunea începuse de mult timp; populaţia vermiculară era masiv împuţinată. Creaturile respective constituiau o specie comună pe giganţii gazoşi de tipul acela. Forma mutată îl împinse către un anumit canal al memoriei, cel conţinând emoţiile originalei Prufrax. Ea reacţionase cu *dezgust* la procedura Senexi. Reacţia nu diferea de ceea ce ar fi putut simţi Aryz, întâlnind ceva interzis în comportarea Senexi. Totuşi, eradicarea era perfect normală, analogă curăţirii umane a *hranei* înainte de *mâncat.*

= Este în memorie. Vermicularii sunt inteligenţi. Au propria lor civilizaţie. Acţiunea umană pe această planetă a prevenit extincţia completă de către Senexi.

= De ce contează faptul că erau *inteligenţi*? replică Aryz. Nu se comportau sau gândeau ca Senexii sau ca altă specie considerată compatibilă de Senexi. Deci, nu erau de dorit. Aidoma oamenilor.

= I-aţi fi eliminat pe oameni?

= Ne-am fi apărat de ei.

= Cine provoacă mai mult rău, şi cui?

Aryz nu răspunse. Formularea întrebării o făcea de neînţeles. Preferă să intre în memoria lui Prufrax, propulsat de alt aspect al libertăţii totale: confuzia.

* * *

Implantul a fost înlocuit. Membrele şi pielea vătămate ale lui Prufrax au fost reparate sau regenerate rapid şi, în decurs de patru veghi, primind tratamentul special rezervat numai superilor, îşi recăpătă reflexele şi viteza. Solicită libertate pe crucişător, pe când se întorcea pentru reparaţii. Cererea ei a fost aprobată.

Primul lucru a fost să-l caute pe Clevo în zona destinată cercetării. Nu era acolo, dar lăsase un mesaj, înmânat ei de către unul din membrii tineri şi zâmbitori ai echipajului. Îl citi iute:

„Eşti liberă şi neangajată în nici o acţiune. Studiază o vreme, apoi caută-mă. Locul cel vechi n-a fost deteriorat. Este mai puţin intim, însă bun. Studiază! Am marcat ideile fundamentale.”

Prufrax se încruntă, după aceea întinse mesajul tânărului, care-l şterse plictisit şi reveni la treburile lui. Ea dorea să vorbească cu Clevo, nu să studieze.

Totuşi, îi urmă instrucţiunile. Căută marcajele în banca de memorii a navei. Nu era câtuşi de puţin plicticos, aşa cum se aşteptase. Ba chiar, urmărind sublinierile, simţea că afla mai multe despre Clevo şi întrebările acestuia.

Vechea literatură nu era tot atât de grafică pe cât fiburile, însă îndeajuns de diferită ca s-o atragă pentru o vreme. Încercă să creeze imitaţii ale lucrurilor citite, dar le şterse. Istoriile nonfib erau mai dure decât bănuise. Citi despre pedeapsă şi datorie, citi despre locuri numite rai şi iad, ale unui scriitor mort cu zece mii de ani în urmă. Cu ajutorul suplimentului educaţional, izbutea să priceapă majoritatea lucrurilor citite. Conectând banca la implantul ei, reuşea să absoarbă sute de volume pe oră.

Unele stocări îşi pierdeau claritatea. Nu fuseseră folosite de decenii, poate de secole.

După ce parcurse jumătate, îşi pierdu răbdarea. Părăsi zona de cercetare. Bazându-se pe o altă intuiţie, nu porni către bulă, aşa cum i se spusese, ci direct spre memoria centrală, aflată cu două punţi mai în interiorul zonei de cercetare. Îl zări acolo pe Clevo, conectat într-o coloană de date, adâncit într-una din problemele istorice ale navei. Bărbatul o observă, deconectă şi se roti în scaun.

— Felicitări, îi zâmbi el.

— Luptacerbă, surâse Prufrax.

— Poate chiar ceva mai bine.

Ea îl privi întrebătoare.

— Cum adică, mai bine?

— Am pătruns în mod ilegal pe canale.

— Şi?

= Este *periculos!*

— Ai fost recomandată.

— Pentru ce?

— Nu pentru rangul de erou, nu încă. O să mai dai destule bătălii până atunci. Şi probabil că nu te vei bucura când îl vei obţine. Atunci nu vei mai fi luptător.

Prufrax rămase tăcută înaintea lui.

— Ai, pesemne, o combinaţie genetică valoroasă. Superii consideră că te-ai comportat remarcabil, în condiţii imposibile.

— Adevărat?

Bărbatul încuviinţă.

— S-ar putea să ţi se păstreze tipul.

— Asta ce mai înseamnă?

— Se pregăteşte un program. Vor să-i ia pe cei mai buni luptători şi să-i reproducă – să-i cloneze – pentru a obţine escadroane uniforme, de elită. Se zvonea şi pe vremea mea – tu n-ai auzit?

Femeia clătină din cap.

— Nu-i ceva nou. S-a mai făcut, intermitent, de zeci de mii de ani. Acum ei cred că vor avea succes.

— Cândva ai fost luptător, rosti ea. Ţi-au păstrat tipul?

Clevo încuviinţă.

— Deţineam ceva care-i interesa, dar nu, cred eu, ca luptător.

Prufrax îşi privi mâinile cu degete butucănoase.

— A fost greu, zise ea. Ştii ce-am găsit?

— O uzină de nimicire.

— Doreai să-i înţeleg mai bine. Nu pot! Refuz! Cum pot face astfel de

lucruri? Părea dezgustată şi-şi răspunse singură: Pentru că sunt Senexi.

— Oamenii, vorbi Clevo, au făcut cam la fel, uneori şi mai rău.

— Nu!

= Nu!

— Ba da! spuse el răspicat. Oftă. Am distrus lumile Senexi, ba chiar am distrus lumi cu specii inteligente asemănătoare nouă. Nimeni nu este nevinovat. Nu în acest univers.

— Niciodată n-am fost învăţaţi aşa ceva.

— Nu te-ar fi făcut un şoim mai capabil. Totuşi, cunoaşterea te poate transforma într-un om mai capabil. O profunzime superioară a caracterului. Vrei să afli mai multe?

— Adică, să studiez mai mult?

El aprobă.

— Ce te face să crezi că *tu* mă poţi învăţa?

— Faptul că te-ai gândit la ceea ce ţi-am spus. La felul cum gândesc Senexii. Şi că ai supravieţuit acolo unde nu orice şoim ar fi făcut-o. Superii consideră că-i vorba de genele tale. S-ar putea... Este vorba însă şi de ceea ce ai în cap.

— De ce nu le spui lor?

— Le-am spus, răspunse Clevo, apoi înălţă din umeri. Sunt prea valoros pentru ei, altfel aş fi fost îndepărtat de multă vreme.

— Nu vor să învăţ de la tine?

— Nu ştiu. Bănuiesc că ştiu că vorbeşti cu mine. Dacă ar dori, ne-ar putea opri. Pot fi mai inteligenţi decât i-am considerat eu. Ridică iarăşi din umeri: Bineânţeles, sunt inteligenţi. Pur şi simplu, uneori, ne contrazicem.

— Şi dacă învăţ de la tine?

— De fapt, nu de la mine. Din trecut. Din istorie, din ceea ce au gândit alţi oameni. În realitate, nu sunt mai capabil decât tine... dar cunosc istorie, părţi mici din ea. Nu te voi învăţa, ci te voi îndruma.

— Am utilizat întrebările tale, spuse Prufrax. Însă va mai fi vreodată nevoie să le utilizez – să mai gândesc aşa?

— Bineânţeles, încuviinţă Clevo.

= Eşti tăcut.

= Ea îi cedează.

= A cedat de mult.

= Ar trebui să se teamă.

= Ţie... nouă ne-a fost vreodată teamă de o înfruntare?

= Nu.

= Nici de Senexi, nici de cunoaşterea interzisă.

= Cineva ascultă împreună cu noi. Simte...

La început, Clevo o conduse prin istoria războaielor trecute, considerând că era normal, datorită ocupaţiei ei. Era destul de atentă, deşi mintea îi hoinărea; uneori, el era prea didact, însă Prufrax descoperi că n-o deranja atât de mult. Atitudinea bărbatului nu se modifică deloc, pe măsură ce se înfundau în jungla trecutului. Mai degrabă se schimba modul în care femeia percepea atitudinea lui. De asemenea, propria ei percepere.

Văzu că în toate războaiele primul stadiu era cel de dezumanizare a duşmanului, de reducere a acestuia la un nivel inferior, pentru a putea fi ucis fără remuşcări. Atunci când inamicul nu era uman, sarcina se uşura. Pe măsură ce războaiele progresau, tactica respectivă ducea frecvent la subestimarea adversarului, cu consecinţe dezastruoase.

— De fapt, noi nu-i subestimăm pe Senexi, spunea Clevo. Superii sunt prea inteligenţi ca s-o facă. Dar refuzăm să-i înţelegem, şi asta ar putea duce la prelungirea infinită a conflictului.

— De ce superii nu văd asta?

— Pentru că suntem prizonierii unui şablon. Luptăm de atâta vreme, încât am început să ne pierdem. Şi este tot mai rău. Trecu la tonul didact şi Prufrax ştiu că-i recita ceva formulat cu ani în urmă, ceva ce-şi repetase de o mie de ori: Nu există nici un război într-atât de important încât, pentru a-l câştiga, să trebuiască să ne distrugem minţile.

În privinţa aceea, femeia nu era de acord; pierderea războiului cu Senexii ar fi însemnat nimicirea, aşa cum înţelegea ea lucrurile.

Cel mai adesea se întâlneau în sigura bulă de armament neutilizată, care nu fusese deteriorată. Se întâlneau, când nava rămânea în real, între călătorii prin spaţiul-burete. Clevo aducea bănci de memorie, în module portabile, şi citeau, ascultau şi simţeau împreună. Ea nu dădea niciodată mare importanţă lucrurilor învăţate; interesul ei se concentra asupra lui Clevo. Totuşi, învăţa.

Restul timpului îl petrecea antrenându-se. Îşi dădea seama de izolarea tot mai mare din partea şoimilor, pe care o atribuia statutului ei nesigur în privinţa rangului. Genotipul urma să-i fie păstrat sau nu? Deocamdată nu se luase o decizie. Cu cât învăţa mai multe, cu atât îşi dorea mai puţin să fie aleasă pentru onoarea aceea. Considera că atragerea unei astfel de atenţii putea fi primejdioasă. Nu reuşea însă să explice pentru cine anume primejdioasă.

Clevo îi arătase cum imaginile eroilor fuseseră utilizate pentru îndoctrinarea păsărilor şi şoimilor într-o normă de comportament care era ideală, nu realistă. Rezultatele nu fuseseră întotdeauna bune; avuseseră loc acci-

dente tragice, datorită unor luptători încercând să fie mai buni decât se putea, sau refuzând flexibilitatea.

Cu siguranţă, războiul nu era un fib. Totuşi, din ce în ce, superii păreau că-i tratează ca atare. Incapabil să obţină victorii strategice în faţa Senexilor, ei se hotărâseră pentru un lung război de uzură, fiind decişi să adapteze efortului toate societăţile umane.

— Există superi de care n-am auzit niciodată, care iau decizii ce modelează întreaga noastră viaţă. În curând, vor hotărî dacă, de fapt, ne-am născut sau nu, dacă n-o fac deja.

— Mi se pare o paranoia, vorbi ea, încercând un cuvânt şi concept nou, recent învăţat.

— Se poate.

— În plus, asta-i situaţia de secole – să nu-ţi cunoşti superii.

— Dar se înrăutăţeşte mereu, spuse bărbatul. Îi arătă proiecţiile realizate de el. Cu timpul, dacă tendinţele continuau neschimbate, luptătorii şi toţi ceilalţi combatanţi aveau să fie trataţi tot mai mecanic, până ce aveau să devină maşinile dorite de superi.

= Nu.

= Tăcere. El ce simte faţă de ea?

Era inevitabil ca, pe măsură ce femeia învăţa sub îndrumarea lui, să înceapă să se simtă responsabil pentru transformările ei. Era o luptătoare excelentă. Clevo nu putea fi sigur niciodată că acţiunile lui ar fi putut reduce eficacitatea lui Prufrax. Totuşi şi el luptase bine – în ciuda unor transformări similare – până când i se modificase încartiruirea. Superii fuseseră cei care hotărâseră că avea să fie mai eficient, mai puţin deconcertant, în altă parte.

Amărăciunea pricinuită de decizia respectivă era una din motivaţiile lui. Superii făcuseră o prostie, punând un luptător în cercetare. Luptătorii erau tenaci. Dacă adevărul trebuia ascuns, atunci luptătorii erau cei mai probabili că aveau să-l dezgroape. Şi să-l transmită mai departe. În rândul lor exista un cod, rareori dezvăluit superilor imediaţi, cu atât mai puţin superilor supremi, aflaţi la parseci depărtare în strategosferele lor. Orice lucru nou, aflat de un luptător, ce putea folosi altuia, trebuia comunicat, chiar dacă era interzis. Clevo urma, pur şi simplu, regula aceea nescrisă.

Comunicând faptul că, odată, lucrurile fuseseră diferite. Războiul acela schimbase oameni, guverne şi societăţi, iar societăţile puteau impune o modificare enormă a constituenţilor lor, în special acum – modificare în vieţile şi gândirea lor. Lucrurile puteau deveni şi mai structurate. Libertatea luptei era un drog, o iluzie...

= Nu!

folosită pentru a perpetua o stare de ură.

— Atunci, de ce păstrează toate datele în bănci? întrebă ea. Adică, dacă studiezi datele, totul devine clar.

— Există încă oameni importanţi care cred că putem dori să găsim drumul înapoi, într-o bună zi. Le este teamă că ne vom pierde rădăcinile, dar...

Brusc, chipul său deveni relaxat. Prufrax se întinse ca să-l atingă şi bărbatul tresări uşor, răsucindu-se către ea.

— Ce este? întrebă femeia.

— Nu există o organizare. Vom pierde informaţiile. Superii navei vor reduce tot mai mult accesul. În cele din urmă, vor decădea, aşa cum s-a întâmplat deja cu unele. De mai mult timp plănuiesc să le pun pe toate într-un singur aparat...

= *El* a construit mandatul!

— ...şi să-i conving pe superi să înzestreze fiecare nava cu câte unul, împreună cu cercetători care să-l folosească. Să oficializeze schema vagă, încă efectivă, dar pe moarte. Acum lucrez asupra chestiilor periferice. Cel puţin, mi se permite să lucrez. Însă, în curând, voi avea suficiente dovezi pentru a nu mai fi capabili să argumenteze. Dovezi a ceea ce se poate întâmpla cu societăţile care încearcă să-şi ascundă istoria. Practic, înnebunesc. Superii sunt încă destul de raţionali ca să asculte... poate-i vom convinge.

Privi afară, prin cupola transparentă. Stelele se deformau în lateral, în vreme ce crucişătorul începuse să caute intrări în spaţiul-burete.

— E timpul să mergem.

— Unde vei fi când ne întoarcem? Vom fi transferaţi cu toţii.

— Asta se va petrece foarte târziu. De ce vrei să ştii?

— Mi-ar plăcea să învăţ mai multe.

Clevo zâmbi.

— Acesta nu-i singurul motiv.

— N-am nevoie de cineva care să-mi spună ce motive am, zise ea morocănoasă.

— Ce şovăielnici suntem, constată bărbatul. Prufrax îl fixă, iritată şi zăpăcită. Noi, continuă el, suntem şoimi. Camarazi. Şoimii se cuplează *uite-aşa.* Pocni din degete: însă noi doi o ocolim mereu.

Prufrax îşi păstră neclintite trăsăturile.

— Nu eşti receptivă faţă de mine? o întrebă el, cu un ton aproape tachinator.

— Eşti oribil de superior, înfumurat, pufni ea.

— Tu nu eşti?

— Nu-i asta totul, răspunse ea, coborând glasul.

— Într-adevăr, şopti încet Clevo.

În depărtare auziră alarmele.

= Niciodată n-a fost altfel.

= Ce?

= Înaintea mea, lucrurile n-au fost niciodată altfel.

= Nu vorbi prostii. Totul este aici.

= Dacă mandatul a fost făcut de Clevo, atunci el l-a pus aici. Nu-i adevărat.

= Ce te deranjează?

= Nu-mi place să aud că tot ceea ce cred este un... fib.

= Bănuiesc că n-am ştiut niciodată care-i diferenţa. Pentru mine, ochi-deschişi n-a fost chiar atât de real. Aceasta nu-i realitate, tu nu eşti reală... aici e ochi-închişi. Atunci, ce te deranjează? Noi doi... nici măcar nu suntem oameni întregi. Eu te simt. Doreşti Fuz-ul, lupţi, mai nimic altceva. Eu nu sunt decât o umbră, chiar dacă m-aş compara cu tine. Însă ea este întreagă. Ea îl iubeşte. Este mai puţin victimă decât noi. Deci, ceva trebuie să se fi schimbat.

= Nu spui altceva decât că lucrurile s-au înrăutăţit.

= Dacă mandatul este o minciună, asta este tot ceea ce sunt eu. Tu refuzi să accepţi. Eu *trebuie* să accept, ori sunt mai puţin decât o umbră.

= Nu refuz să accept. Dar este greu.

= Tu ai început-o. Te-ai gândit la dragoste.

= Ba tu!

= Ştii ce este dragostea?

= Recepţie.

Prima dată au făcut dragoste în bulă. N-a fost nici o surpriză; ba mai mult, au fost atât de precauţi, încât erau stângaci. Ea deveni din ce în ce mai receptivă, iar el îşi abandonă prudenţa. Fusese un act rapid, aproape frenetic, departe de baletul regizat şi detaşat cu care se mândreau şoimii. Nu exista nici o amăgire. Nu era nevoie să joace rolurile unor actori cuplându-se. Depindeau unul de celălalt. Plăcerea schimbată între ei nu însemna nimic faţă de emoţiile implicate.

— Nu suntem foarte buni, rosti Prufrax.

Clevo înălţă din umeri.

— Pentru că suntem timizi.

— Timizi?

Îi explica. În trecut – în mai multe momente ale trecutului, deoarece astfel de diferenţe apăruseră şi dispăruseră în repetate rânduri – făcutul dragostei însemnase mai mult decât un schimb fizic, sau chiar o expresie a camaraderiei. Fusese recunoaşterea unei legături între oameni.

Femeia asculta, crezând pe jumătate. Ca tot ceea ce mai auzise, genul acela de dragoste părea ciudat, neplăcut. Ce se întâmpla dacă un şoim pierea, iar celălalt continua să iubească? Cu siguranţă, interfera cu luptacerbă. Totuşi, era fascinată. Sfiala – teama de înfăţişarea unuia înaintea celuilalt... Ezitarea prezentării adevărului sau confuzia interioară a adevărului că un altul poate fi important, mai important decât ai fi crezut. Faptul că asemenea emoţii ar fi putut exista cândva, şi păreau atât de străine acum, doar sublinia depărtarea trecutului, aşa cum încercase să-i spună Clevo. Şi, deoarece simţea emoţiile respective, confirma că nu era într-atât de îndepărtată de trecutul respectiv, aşa cum ar fi dorit, de dragul demnităţii.

Emoţiile complexe nu erau încurajate nici în Terenuri, nici printre şoimii activi. Astfel de sentimente degradau performanţele complexe. Se doreau lucrurile simple şi directe.

— Se pare însă că nu facem altceva decât să vorbim... până acum, vorbi Prufrax, apucându-i mâna şi examinându-i, pe rând, degetele. Erau foarte puţin diferite de propriile ei degete, deşi un pic mărite faţă de ale şoimilor, pentru a oferi o abilitate superioară la manevrarea tastelor.

— Conversaţia este lucrul cel mai omenesc pe care-l putem face.

Femeia râse.

— Ştiu ce eşti tu, rosti ea, ridicându-se până când ochii îi ajunseră la nivelul pieptului lui. Eşti ursuz. Nu eşti genul de petrecăreţ.

— De unde ai aflat de petreceri?

— Mi-ai dat să citesc literatură şi-am citit. În adâncul tău, eşti un instructor. Faci dragoste, vorbind. Încercă o senzaţie ciudată, aproape de teamă, şi-l privi în ochi: Asta nu-nseamnă că nu mi-ar plăcea felul în care faci dragoste. Fizic...

— Recepţionezi bine, spuse bărbatul. În ambele moduri.

— Ceea ce spunem, şopti Prufrax, nu reprezintă adevărul. Este o plăcere. Se răsuci, după palma lui mângâindu-i părul: Plăcerea este considerată decadentă. Individul acela care a scris despre rai şi iad... El ar numi-o păcat.

— Plăcerea este recunoaşterea faptului că cineva poate vedea sau simţi altfel decât tine. Ea înseamnă recunoaşterea personalităţilor. Tu şi cu mine facem parte din sfârşitul acestor lucruri.

— Chiar dacă-i convingi pe superi?

Clevo încuviinţă.

— Ei doresc repetarea succesului fără riscuri. Personalităţile noi sunt riscante, de aceea copiază succesele din trecut. Vor fi din ce în ce mai mulţi oameni şi tot mai puţine individualităţi. Mai mulţi de mine sau de tine, mai puţini din ceilalţi. Cu cât există mai puţine individualităţi, cu atât mai puţine poveşti de relatat. Mai puţină istorie. Noi facem parte din moartea istoriei.

Pluti lângă el, încercând să-şi golească mintea, aşa cum făcuse înainte, să alunge senzaţia sâcâitoare că bărbatul avea dreptate. Avu senzaţia că înţelege structura socială din jurul ei. Lucrurile păreau noi. Îi spuse şi lui.

— Este o cale pe care pornim, răspunse bărbatul. Nu un loc unde suntem deja.

= Ba este un loc unde *noi suntem.* Cât de diferiţi suntem?

= Aici există atâta istorie... Cum se poate să se fi terminat pentru noi?

= M-am mai gândit... Cunoaştem ultimul eveniment înregistrat în mandat?

= N-o... acum ne îndepărtăm de Prufrax...

* * *

Aryz se simţi plutind împreună cu ei. Trecură peste nenumărate milenii, apoi reveniră din cealaltă parte. Deveni evident că într-un singur an al trecutului îndepărtat fuseseră cuprinse tot atâtea schimbări, cât într-o mie de ani din ultimele înregistrări ale mandatului. Glasul lui Clevo părea că-i urmează, deşi se găseau departe de perioada lui, departe de înregistrarea lui Prufrax.

— Tirania este moartea istoriei. Am luptat cu Senexii până când am ajuns aidoma lor. Nici o schimbare, tinereţe la un capăt, vârsta venind peste noi. Nu există o modificare importantă, doar dezvoltări ale structurii.

= Atunci, de câte ori am fost noi aici? De câte ori am murit?

Aryz nu mai era sigur acum. Aceea fusese prima dată când oamenii fuseseră capturaţi? Mintea-clocă îi spusese totul? Senexii n-aveau nici un fel de *istorie,* indiferent ce...

Vieţile acumulate ale fiinţelor vii, gânditoare. Acţiunile, gândurile, pasiunile, speranţele lor.

Mandatul răspundea chiar şi solicitărilor sale confuze, nonumane. El putea înţelege acţiuni, gânduri, însă nu pasiuni sau speranţe. Poate că fără acelea nu exista *istorie.*

= Tu n-ai istorie, îi spuse forma mutantă. Au existat milioane asemenea

ţie, ba chiar milioane de minţi-clocă. Care este ultimul eveniment înregistrat în mintea-clocă fără să fie copiat de o mie de ori, atât de exact, încât pot fi contopite laolaltă, pentru comoditate?

= Înţelegi asta? întrebă Aryz forma.

= Da.

= Cum de înţelegi... pentru că te-am făcut nici uman, nici Senexi?

= Nu numai de-asta.

Solicitările gemenilor prizonieri şi ale formei îi deplasau iarăşi în trecut, prin mileniile cenuşii şi neclare ale epocilor ce se repetau. Istoria începu să se manifeste din nou, diferenţe în înregistrări.

* * *

Pe drumul de întoarcere spre Mercior se mai dădură patru lupte. Prufrax se comportă bine în toate. Purta cu ea ceva special, un gând pe care nici măcar nu-l pomenise lui Clevo, şi purta cu ea acelaşi gând în ultimele zile pe Terenuri.

Profitând de libertatea şoimului, optă pentru rezidenţă post-luptacerbă în afara Terenurilor, în zona relativ neaglomerată a Fiicei Oraşelor. N-avea să revină la luptă, până nu lămurea câteva probleme – dintre care, statutul ei era cea mai importantă.

Clevo începu să-şi susţină cazul înaintea superilor mijlocii. Căpătă sarcini pe Terenuri pentru a-şi pune la punct propunerile. Deocamdată, puteau sta împreună.

Rezidenţa avea o suprafaţă de şaisprezece metri pătraţi, nu elegantă – *naturală*, cum o descrisese Închirierea Opţională. Clevo o denumea „mansardă”, incorect, cum descoperi femeia căutând în blocurile ei de memorie, însă poate că el descrisese atmosfera.

În ultima ei zi, stătea pe braţul lui Clevo. Amândoi dormiseră câteva ore de somn natural. Bărbatul nu se trezise încă şi Prufrax îi privi chipul şi întinse palma, să-i pipăie braţul.

Diferea de braţele celorlalţi faţă de care fusese receptivă. Era unic. Gândul o amuza. Nicicând nu mai existase o recepţie precum a lor. Acesta era începutul. Şi dacă amândoi aveau să fie copiaţi, dragostea aceea, recepţia urma să fie repetată de un număr infinit de ori. Clevo întâlnind-o pe Prufrax, învăţând-o, deschizându-i ochii.

Cumva, deşi prin repetiţie contribuia la moartea istoriei, se simţea încântată. Acela era gândul secret care o însoţea în luptă. Avea să supravieţuiască de fiecare dată, oriunde s-ar fi găsit, indiferent la a câta copie. Avea

să-l primească pe Clevo şi el s-o înveţe. Dacă nu atunci – dacă murea unul dintre ei – atunci în viitor. Moartea istoriei putea fi un lucru bun. Dragostea putea continua la nesfârşit.

Pierduse până şi rudimentul de teamă înaintea morţii, chiar şi cu motivaţia satisfacţiei din prezent. Funcţiile ei se sensibilizaseră. Avea să-l mulţumească pe Clevo, făcând tot ceea ce nu putea el. Iar dacă bărbatul trebuia să intre în transa aceea în care-l găsea deseori, în starea de introspecţie, de retrăire a propriilor lupte şi de invidiere a activităţii ei, nu era chiar atât de rău. Tot ceea ce făceau, unul pentru celălalt, era bine.

= *A fost* bine.

= *A fost.*

Prufrax lunecă de pe braţul lui şi părăsi spaţiul îngust de dormit, trecând prin perdeaua fumurie de aer, în salon. Acolo stăteau doi şoimi şi o superă pe care n-o mai văzuse niciodată. O priviră.

— Sub, rosti Prufrax.

— Supra, replică femeia. Era îmbrăcată în roşu şi verde, culori de Teren, nu de navă.

— Pot să te ajut?

— Da.

— Deci o datorie?

Supera îi făcu semn să se apropie.

— Ai recepţionat un cercetător?

— Da, răspunse Prufrax. Întâlnirile nu puteau constitui un secret pe navă şi nici stabilirea lor lângă Terenuri. Este interzis?

— Nu. Supera o scrută, observându-i forma perfectă de luptă, graţia naturală a atitudinii ei, goală, în centrul compartimentului. S-a luat o hotărâre. Acum ţi se decide statutul.

Simţi un fior.

— Prufrax, vorbi şoimul mai vârstnic, (îl recunoscuse din fiburi, ca şi pe tovarăşa lui: Kumnax şi Arol. Cândva, eroii ei...) Ţi s-a acordat o onoare, ca şi partenerului tău. Ai o varietate genetică valoroasă...

De-abia auzi restul. Îi spuseră că avea să revină la lupte, până când considerau că dobândise suficientă experienţă şi profunzime ca să fie adusă în divizia polinstruc. După aceea, urma să termine cu lupta. Avea să slujească mai bine ca un exemplu, un erou.

Eroii nu puteau niciodată să se cupleze în afara funcţiei. Eroii şoimi nu se puteau cupla nici măcar cu ex-şoimi.

Clevo apăru de după perdeaua din aer.

— Sarcină, rosti supera. Rezidenţa este desfiinţată. Amândoi veţi

căpăta locuinţe separate, îndatoriri separate.

Plecară. Prufrax întinse mâna, dar Clevo n-o apucă.

— N-are rost, zise el.

Brusc, femeia se simţi copleşită de mânie.

— Renunţi? Am sperat prea mult? *Cât de puternic?*

— Poate chiar mai puternic decât tine, spuse el. Ştiam că ordinul va veni. Totuşi, n-am plecat. Asta mi-ar fi putut afecta şansele înaintea superilor supremi.

— Atunci, cel puţin preţuiesc mai mult decât istoria ta?

— Acum tu eşti istorie. Istorie aşa cum o fac ei.

— Simt că mor, spuse ea, cu un glas uimit. Ce-i asta, Clevo? Ce mi-ai făcut?

— Şi pe mine mă doare, răspunse bărbatul.

— Te doare?

— Sunt derutat.

— Nu cred, făcu Prufrax, înfuriindu-se iarăşi. Ştiai şi n-ai făcut nimic?

— Ar fi fost împotriva datoriei. Ar fi mai rău, dacă ne-am lupta cu ea.

— Atunci la ce-i buna măreaţa şi exaltata ta istorie?

— Istoria este ceea ce ai, zise Clevo. Eu doar o înregistrez.

= De ce i-au separat?

= Nu ştiu. Oricum, nu-l plăceai.

= Da, dar acum...

= Vezi? Tu eşti ea. Noi suntem ea. Dar umbre. Ea era întreagă.

= Nu-nţeleg.

= Nici noi. Priveşte ce se întâmplă cu ea. I-au luat ce avea mai bun. Prufrax.

Intră în luptă de încă optsprezece ori, înainte de a muri aşa cum o fac adeseori eroii, murind în toiul a ceea ce făcea cel mai bine. Întrebarea: ce anume o făcea mai bună înainte de despărţire – pentru că, în mod limpede, n-a fost o luptătoare atât de strălucită şi după aceea – n-a fost lămurită. Răspunsurile intră într-o clasificare dispărută a cunoştinţelor, şi-au mai rămas puţine de interpretat, nici unul accesibil acestui aparat.

= Deci, a plecat, a luptat şi-a murit. Nici măcar fiburi nu i-au făcut, niciodată. Asta a ucis-o?

= Nu cred. Lupta destul de bine. A murit aidoma altor şoimi.

= Altfel ar fi putut trăi.

= Cum pot şti asta, mai bine decât tine?

= Ei... noi ne-am mai întâlnit, ştii? Eu l-am întâlnit, odată, pe Clevo, pe nava mea. Nu m-au lăsat să rămân mult cu el.

= Cum ai reacţionat faţă de el?

= A fost atât de scurt... nu ştiu.

= Să-ntrebăm...

Cu mii de staţii de încartiruite, era inevitabil ca unele dintre viziunile lui Prufrax să se adeverească, ei să se întâlnească din când în când. Clevo erau mulţi, ca şi Prufrax, fiecare navă transporta seturi de mai mulţi din fiecare. Deşi Prufrax n-a fost niciodată la fel de încununată de succes precum originalul ei, a fost un model minunat. Ea...

= N-a fost niciodată la fel de încununată de succes. I-au luat agerimea. Nici măcar n-au ştiut asta!

= Trebuie s-o fi ştiut.

= Atunci n-au dorit să învingă!

= Nu ştim asta. Poate că au existat motive mai importante.

= Da, cum ar fi uciderea istoriei.

* * *

Aryz se înfioră în trupul său ce se încălzea, ameţit ca înaintea înmuguririi, apoi recapătă controlul. Fusese smuls de lângă mandat, chemat la sarcinile lui.

Examină formele şi umanul captivi. Erau parcă diferiţi. De cât timp fuseseră scufundaţi în mandat? Verifică iute, frenetic, înainte de a răspunde apelului. Mam cea reconstruită funcţionase eronat. Nici unul din ei nu fusese hrănit. Erau slabi, palizi, răcindu-se.

Până şi forma mutantă, umflată, murea; pierdută, aidoma celorlalţi, în mandat.

Privi în altă parte. Totul era confuz. Oare el era uman sau Senexi acum? Decăzuse într-atât, încât să-i înţeleagă? Porni spre sursa apelului, rămăşiţele temporarei încăperi-clocă. Coridoarele erau acoperite cu pojghiţă de gheaţă de amoniac, arzându-i coconul, în vreme ce luneca pe deasupra. Mintea-clocă ieşise din teaca de flux. Sistemele de întreţinere în caz de pericol nu funcţionaseră bine; mintea-clocă era vătămată.

— Unde-ai fost? îl întrebă.

— Am presupus că nu va fi nevoie de mine, până revii din teaca de flux.

— N-ai urmărit!

— Era nevoie? Suntem într-atât de înaintaţi în timp, încât toate acţiunile noastre sunt învechite. Nebuloasa a suferit un colaps, rezultatul este decis.

— Nu ştim asta. Suntem urmăriţi.

Aryz se întoarse către peretele senzor – ceea ce mai rămăsese din el – şi văzu că erau, într-adevăr, urmăriţi. Fusese neatent.

— Nu-i vina ta, zise mintea-clocă. Ţi s-a trasat o sarcină care te-a contaminat şi ţi-a distrus funcţia. Te vei destrăma.

Aryz ezita. Devenise atât de diferit, atât de contaminat, încât, pur şi simplu, *ezită* la o comandă directă din partea minţii-clocă. Era însă vătămată. Fără el, fără lucrurile pe care le învăţase, ce putea face? Nu raţiona corect.

— Există fapte pe care trebuie să le afli, fapte importante...

Simţea un val de repulsie radiind dinspre mintea-clocă, o spaimă lipsită de înţelegere şi încă ceva, asemănător mâniei umane. Oricâte ar fi învăţat şi oricât s-ar fi schimbat, nu putea suporta răbufnirea aceea.

Dorind-o şi, totuşi, împotriva dorinţei sale – nu mai conta – se simţi lichefiindu-se. Coconul se prăbuşi sub el şi căzu, nimerind într-o baltă de amoniac îngheţat. Îl arse, totuşi nu încercă să se ridice, înainte de a se sfârşi, văzu cu o surprinzătoare claritate ce însemna să fii o derivaţie ind, sau o minte-clocă, sau un uman. O pătrundere atât de valoroasă, şi se scurse din permea, îngheţând pe amoniac.

Mintea-clocă recâştigă puţinul control pe care-l mai putu asupra fragmentului. Nu existau însă apărări care să-şi merite numele. Calmă, pregătindu-se pentru propria-i nimicire, aşteptă sfârşitul urmăririi.

* * *

Mam declanşă o alarmă. Interfaţa cu mandatul fu întreruptă. Slăbiţi, de-abia reuşind să se târască, umanii se priviră între ei cu oroare şi se împinseră către colţuri opuse ale încăperii.

Erau derutate: care dintre ele era prizoniera, care forma-momeală? Nu părea important. Amândouă erau slabe, numai piele şi os, acoperite de propriile excremente. Se întoarseră, dintr-o mişcare, holbându-se la mutant. Zăcea în colţul lui, capul minuscul, ridicol pe toracele uriaş, braţe mici şi picioare de-abia funcţionale chiar atunci când fuseseră sănătoase. Surâse slab spre ele.

— Te-am simţit, rosti una dintre Prufrax. Erai cu noi, acolo. Glasul îi era un croncănit slab.

— Ăsta era locul meu, replică mutantul. Singurul meu loc.

— Ce funcţie, ce nume?

— Sunt... asta ştiu. Sunt cercetător. Acolo. Acolo, mă cunoşteam.

Îl priviră atente. Capul. Ceva familiar, chiar şi acum.

— Eşti un Clevo...

În jurul lor era zgomot, întrerupând cuvintele slabe ale mutantului. Pe când priveau, incinta lor fu secţionată precum o portocală şi feliile desfăcute în afară. Iluminatul încetă. Îi învălui frigul.

În odaie pluti o femelă umană goală, înconjurată de versiuni micuţe ale ei, aidoma unui înger însoţit de neamul său. Era subţire, precum un şarpe. Purta doar inele argintii la încheieturi şi un colier îngust în jurul mijlocului. Strălucea verde-albăstrui în întuneric.

Cele două Prufrax mişcară încetişor din buze, dar în spaţiul aproape vid nu se auzi nici un sunet. *Cine eşti?*

Femeia le examină, fără vreo modificare a expresiei, apoi întinse braţele, gata parcă să zboare. Nu purta mănuşi, însă aparţinea tipului lor.

Aşa cum făcuse de nenumărate ori până atunci, găsind asemenea experimente Senexi – deşi acesta părea mai vechi decât multe – ridică un braţ mai sus. Culoarea verde-albastră spori, se răspândi în unde până la pereţii schilozi înconjurând formele ce mureau, îngheţate. Perfectă, angelică, părăsi ruinele să-şi proiecteze lumina intermitentă, pălind.

Distruseseră fiecare părticică a fragmentului, cu o excepţie. O lăsară în urmă, neatinsă.

După aceea, continuară, câteva milioane, deşi precum ceaţa, lucrând în spaţiile interstelare, singurul lor stăpân fiind supremaţia realului.

N-aveau nevoie de alţi stăpâni. Ei n-aveau să dea greş, niciodată.

* * *

Mandatul pluti în beznă şi ger, memoria lui continuând să funcţioneze, dar singura viaţă fiind traseele, destrămându-se rapid, traversate cândva de minţi. Urmele se zbătură puţin, aproape vii parcă, dar respectând doar regulile cuantice ale stărilor de energie descrescătoare. În cele din urmă, se lumină o memorie micuţă.

Ultimul poem al lui Prufrax, explică reflex mandatul.

Cum se-nteţesc focurile! Pacea trece
Toate-amintirile pierdute.
Nicicând n-am aflat acea unică uşă,
Sortindu-ne de-a pururea cercul.

Cenuşi pentru stele, minciuni pentru suflete,

Să ne rotim în jurul găurilor.

Ucide pe cei buni, mănâncă pe cei tineri.
Dincolo de veşnicie.
Eu şi cu tine nu suntem nicicând terminaţi.

Înregistrarea se topi în neant. În jurul mandatului, universul îmbătrâni foarte rapid.

Traducere de
Mihai-Dan Pavelescu